

**FESTIVAL
GEJEVSKEGA
IN LEZBIČNEGA
FILMA**

LJUBLJANA, 26. 11. – 4. 12. 2011
SLOVENSKA KINOTEKA PTUJ CELJE KOPER

Pari

TANJA RISTIČ

ŠKUC-KULTURNI CENTER Q (TIFFANY) / PETEK, 25. 11. 2011 / 20.00 OTVORITEV

Spremljevalne prireditve

sobota, 19. 11.
22.00 Klub K4: ogrevalni žur

petek, 25. 11.
20.00 Škuc-Kulturni center Q (Tiffany): otvoritev foto razstave
Tanja Ristič: Pari

sobota, 26. 11.
23.00 Škuc-Kulturni center Q (Tiffany) in Škuc-LL (Monokel): otvoritveni žur!

torek, 29. 11.
12.00 Preddverje Kinoteke Okrogla miza: Joga moti festival
gejevskega in lezbičnega filma?

sobota, 3. 12.
23.00 Škuc-Kulturni center Q (Tiffany) in Škuc-LL (Monokel): zaključni žur!

četrtek, 15. 12.
20.00 Galerija Škuc: tradicionalni večer
zbirke Lambda, gost Christopher Whyte

K4 ROZA
Gay and Lesbian Club

tiffany

MONOKEL

Program

sobota, 26. 11.

20.00

Otvoritev: performans južnoafriške plesalke Mamele Nyamze!

Madonca

drama, Slovenija, 2011, 8', dvd, slov.

Lahek denar

(Dinero fácil / Easy Money)
drama, Španija, 2010, 15', dvd, angl. pod.

80 dni

(80 egunean / For 80 Days)
drama, Španija, 2010, 105', 35mm, šp. in slov. pod.

nedelja, 27. 11.

18.00

Odtok Maye Deren

(Maya Deren's Sink)
eksperimentalni, ZDA, 2010, 30', dvd, angl.

Izgubljeni v množici

(Lost in the Crowd)
dokumentarni, ZDA, 2010, 52', digibeta, angl.

20.00

Samomorilna soba

(Sala samobójców / Suicide Room)
drama, Poljska, 2011, 110', 35mm, angl. in slov. pod.

22.00

BOGINJE

(gODDESSES – We Believe We Were Born Perfect)
dokumentarni, Švica/J. Afrika, 2011, 75', Beta, angl. in slov. pod.

Projekcije se bosta udeležili režiserka Sylvie Cachin in južnoafriška plesalka Mamela Nyamza, ki se bo 29.11.2011 ob 20h predstavila tudi v Cafeju Open!

ponedeljek, 28. 11.

18.00

Ujemi me

(Break my Fall)
drama, VB, 2011, 107', digibeta, slov. pod.

20.00

Uniformirane

(Uniformadas / Uniformed)
drama, Španija, 2010, 18', dvd, angl. pod.

Romeos

drama, Nemčija, 2011, 94', digibeta, angl. in slov. pod.

22.00

Pregon

(Chasse à l'homme / Manhunt)
drama, Francija, 2010, 28', dvd, angl. pod.

LA zombi

(L. A. Zombie)
erotična grozljivka, Nemčija/ZDA/Francija, 2010, 60', digibeta, brez dialoga

tokrek, 29. 11.

18.00

Lahek denar

(Dinero fácil / Easy Money)
drama, Španija, 2010, 15', dvd, angl. pod. – ponovitev!

Fantje s postaje Zoo

(Die Jungs vom Bahnhof Zoo / Rent Boys)
dokumentarni, Nemčija 2011, 84', digibeta, angl. pod.

20.00

Bratovščina

(Broderskab / Brotherhood)
drama, Danska 2009, 101', dvd, angl. in slov. pod.

22.00

Močna dekleta ne sanjajo

(Kemény csajok nem álmodnak / Tough Girls Don't Dream)
znanstvenofantastični, Madžarska, 2011, 10', dvd, angl. pod.

Čist preveč muce!

(Too Much Pussy! Feminist Sluts, a Queer X Show)
dokumentarni, Fr/Nem, 2010, 80', digibeta, slov. pod.

sreda 30. 11.

18.00

Advokat Pedrovine

(The Advocate for Fagdom)
dokumentarni, Francija, 2011, 92', digibeta, angl. pod.

20.00

Elena

(Elena Undone)
romantična drama, ZDA, 2010, 111', digibeta, slov. pod.

22.00

Zamrznjena roža

(Ssang-hwa-jeom / A Frozen Flower)
zgodovinska drama, J. Koreja, 2008, 133', 35mm, angl. in slov. pod.

četrtek, 1. 12.

18.00

Skupaj

(Zai yi qi / Together)
dokumentarni, Kitajska, 2010, 83', dvd, angl. pod.

20.00

Idealni moški

(El hombre ideal / The Perfect Man)
drama, Španija, 2011, 14', dvd, angl. pod.

Zatreti v kali

(Kill the Habit)
črna komedija, ZDA, 2010, 81', digibeta, slov. pod.

22.00

Ivana Orleanska iz Mongolije

(Johanna d'Arc of Mongolia)
etnodrama, Z. Nem/Fr, 1989, 165', 35mm, angl. in slov. pod.

petek, 2. 12.

18.00

Posteljna kolega

(Bedfellows)
drama, ZDA, 2010, 15', dvd, barvni, angl.

Nema generacija

(Gen Silent)
dokumentarni, ZDA, 2011, 70', digibeta, slov. pod.

20.00

Stare mačke

(Gatos viejos / Old Cats)
drama, Čile, 2011, 88', 35mm, slov. pod.

22.00

Prijateljstvo

(Dostana)
komedija, Indija/ZDA, 2008, 150', dvd, angl. pod.

sobota, 3. 12.

18.00

brezplačna projekcija na dan kulture!

Sarin krik

(A los que gritan / Sarah's Shout)
drama, Španija, 2010, 7', dvd, angl. pod.

Nočna izmena

(The Night Watch)
vojna drama, VB, 2011, 90', beta, slov. pod.

20.00

Lepota

(Skoonheid / Beauty)
drama, J. Afrika/Francija, 2011, 105', digibeta, angl. in slov. pod.

22.00

FIT

komedija, VB, 2010, 110', dvd, slov. pod.
Po projekciji pogovor z režiserjem filma Rikkijem Beadle-Blairom.

PTUJ, Mestni kino

sreda 30. 11.

Samomorilna soba

(Sala samobójców), Poljska, 2011, 110', slov. pod.

četrtek 1. 12.

FIT

VB, 2010, 110', slov. pod. – pogovor z režiserjem

CELJE, Kino Metropol

sreda 30. 11.

20.00

80 dni

(80 egunean), Španija, 2010, 104', slov. pod.

četrtek 1. 12.

20.00

Bratovščina

(Broderskab), Danska, 2009, 101', slov. pod.

petek 2. 12.

20.00

Romeos

Nemčija, 2011, 94', slov. pod.

KOPER, Mladinski in kulturni center

četrtek 1.12.

20.30

Odtok Maye Deren

(Maya Deren's Sink), ZDA, 2010, 30'

BOGINJE

(gODDESSES – we believe we were born perfect), Švica/J. Afrika, 2011, 75', angl. in fr. pod.

petek 2.12.

20.30

FIT

VB, 2010, 110' – pogovor z režiserjem

sobota 3.12.

20.30

Skupaj

(Zai Yi Qi), Kitajska, 2010, 83', angl. pod.

nedelja 4.12.

20.30

Samomorilna soba

(Sala samobójców), Poljska, 2011, 110', slov. pod.

Program off

OPEN, Ljubljana

četrtek 24. 11.

20.00

Chaz

(Becoming Chaz)
dokumentarni, ZDA, 2010, 85', dvd, angl.

ŠKUC Kulturni center Q na Metelkovi (Tiffany)

nedelja, 4. 12.

20.00

Times Square

drama, ZDA, 1980, 111', dvd, angl.

22.00

Mutanti

(Mutantes – Punk Porn Feminism)
dokumentarni, Francija, 2009, 91', dvd, angl.

sobota, 26. 11.
20.00

Madonca

drama, Slovenija, 2011, 8', dvd, slov.

Scenarij: **Blaž Slana** po svoji zamisli in zamisli Sandija Jesenika
Režija, fotografija in montaža: **Blaž Slana**
Glavne vloge: **Sandi Jesenik, Matej Slana, Lucija Ana Marko**
Zvok: **Robert Špan**
Glasba: **različni**
Produkcija: **Bolehnečici-film v koprodukciji s Filmsko prakso PLAN 9**

Mlad fant se vrača z obiska pri svoji najboljši prijateljici – faghegici, ki mu je podarila Madonnino biografijo, vendar je ne sme odpreti pred božičem. Na poti skozi mesto sreča ljubljanskega brezdomca, ki ga prosi za drobiž. Toda, ali je to vse, za kar prosi? Kajti čez nekaj časa fant ponovno opazi brezdomca in dobi neprijeten občutek, da ga ta zasleduje ...

A young boy has just visited his best friend, a faghag, who has bought him a wonderful x-mas present – Madonna's biography. On his way through the city he meets a homeless guy who asks him for some change. But is that all that he wants?

sobota, 26. 11.
20.00

Lahek denar

(**Dinero fácil / Easy Money**)

drama, Španija, 2010, 15', dvd, angl. pod.

Scenarij in režija: **Carlos Montero Castiñeira**
Glavne vloge: **Marios Casas, Ales Furundarena, Christian Mulas**
Fotografija: **Iván Martín Ruedas**
Montaža: **A. Jonas Ojeda**
Zvok: **David Almeida-Ribeiro**
Glasba: **Joaquin Peña**
Produkcija: **Carlos Montero PC**

Jaime, mlad in seksi prostitut za moške, pride v hotelsko sobo, kjer ga čaka stranka. A kmalu ugotovi, da gre za nerazumljivo pomoto, saj ga hoče priletni moški najeti za povsem drugo uslugo – ubil naj bi njegovo ženo.

Jaime, a male prostitute for men, young and sexy, comes to the hotel room for a sexual service. But he realizes soon that the customer has actually asked for another, a very different service: he wants to rent someone to kill his wife.

sobota, 26. 11.
20.00

80 dni

(**80 egunean / For 80 Days**)

drama, Španija, 2010, 105', 35mm, šp. in slov. pod.

Scenarij in režija: **Jon Garaño in José María Goenaga**
Glavne vloge: **Itziar Aizpuru, José Ramón Argoitia, Zorion Eguileor, Ane Gabarain**
Fotografija: **Javi Agirre Erauso**
Montaža: **Raúl López**
Zvok: **Inaki Diez**
Glasba: **Pascal Gaigne**
Produkcija: **Irusoin, Moriarti**

Sedemdesetletna Axun, ki živi v dolgoletni zakonski zvezi, izve, da je njen bivši zet v kritičnem stanju v bolnišnici. Ker njena hči živi v drugi državi, se Axun počuti dolžno vsaj tu in tam obiskati nesrečnega bivšega zeta. V bolniški sobi pa sreča čudaško žensko, ki obiskuje svojega brata, ravno tako v kritičnem stanju. Kmalu v njej prepozna Maite, prijateljico iz najstniških let, s katero se nista videli že celih petdeset let. Ženski počasi obujata nekoč pretrgano prijateljstvo, ki pa ima v novih, manj represivnih časih in v njunih zrelih letih nepredvidljivo nadaljevanje.

Axun and Maite first met at secondary school in a more repressed era when their love for each other could not be expressed beyond a platonic friendship. Fifty years later, the women meet again when Axun is a mousey housewife in a seemingly loveless marriage, and Maite is an academic and also an out and proud lesbian. Axun is forced to embark on a journey of self-discovery as old passions resurface with new intensity.

nedelja, 27. 11.
18.00

Odtok Maye Deren

(**Maya Deren's Sink**)

eksperimentalni, ZDA, 2010, 30', dvd, angl.

Režija in produkcija: **Barbara Hammer**
Igra: **Bekka Lindstrom**
Fotografija: **Erin Harper, Barbara Hammer**
Montaža: **Stephanie Testa, Barbara Hammer**
Zvok: **Stephanie Testa, One Glass Video**
Glasba: **Tavia Ito, Teiji Ito, Haitian Music**

Legendarna lezbična režiserka Barbara Hammer se v eksperimentalni filmski meditaciji na vsakdanje predmete Maye Deren pokloni inspirativni materi avantgardnega ameriškega filma. Odlomki iz filmov Maye Deren so projicirani v prostore, kjer so bili izvirno posneti, odigra pa jih »duh« igralke. O strastni naravi, ustvarjalni zagnanosti in čaru Maye Deren spregovorijo člani družine njenega tretjega moža Teija Ita, Carolee Schneemann, Judith Malvina in drugi.

Tribute to Maya Deren, the mother of avant-garde American film, evokes her creative spirit through a meditation on the architectural details of her homes. Fragments from Deren's films are projected in the spaces where they were originally filmed while a ghosted actor performs a script crafted from her writing.

Nagrada teddy za najboljši kratki film, Berlinale 2011!

nedelja, 27. 11.
18.00

Izgubljeni v množici

(Lost in the Crowd)

dokumentarni, ZDA, 2010, 52', digibeta, angl.

Režija: **Susi Graf**

Nastopajo: **Kimy Hartman, Jazmine Perez, Alex Rios**

Fotografija: **Susi Graf**

Montaža: **Christoffer Koller, Matthew Kirk**

Zvok: Fernando **Garcia Moran**

Glasba: **Nicholas Wright**

Produkcija: **Eva Graf, Kathy Rey Samels**

Režiserka Susi Graf je s kamero v roki osem let spremljala usode brezdomne, zvečine transspolne mladine z vseh koncev Združenih držav, ki je zaradi nestrpnih staršev slednjič končala na surovih newyorških ulicah. Kljub obetom o lepšem in svobodnejšem življenju v urbanem vrvežu, kjer je drugačnost sprejemljivejša, se je večina pobegle in izgubljene lgbt-mladine slej ko prej primorana preživljati s krajami, prostitucijo ali s preprodajo drog ter se soočati z vsakdanjimi nevarnostmi uličarskega življenja.

The film follows a group of LGBT (mostly transgender) youths living homeless in the streets of New York City. Shot over eight years, this ground breaking documentary reveals not only the many trials they must face in their fight to survive in a world that is hostile to their very existence but also the dreams and desires that keep them going in the face of such harsh reality.

nedelja, 27. 11.
20.00

Samomorilna soba

(Sala samobójców / Suicide Room)

drama, Poljska, 2011, 110', 35mm, angl. in slov. pod.

Scenarij in režija: **Jan Komasa**

Glavne vloge: **Jakub Gierszał, Roma Gąsiorowska, Agata Kulesza, Krzysztof Pieczyński**

Fotografija: **Radosław Ładczuk**

Montaža: **Bartosz Pietras**

Zvok: **Bartosz Putkiewicz**

Glasba: **Michał Jacek**

Produkcija: **Studio Filmowe Kadr**

Dominik se iz dneva v dan spopada z neznosno rutino srednješolske hierarhije in družbenimi pričakovanji elitne ustanove, v katero so ga vpisali snobovski starši. Incident s sošolcem in javna osramotitev prek spleta ga pahmeta v virtualen svet, ki nevarno odstopa od norm, ki jih tako prezira. Dominik se pred problemi zateka k virtualni prijateljici v klepetalnici za mlade s samomorilskimi nagibi, v stvarnem svetu pa se za dolge ure in potem dneve zaklepa pred starši ter vse bolj izgublja samospoštovanje, motivacijo in prisebnost, sčasoma pa spozna, da je namen Samomorilne sobe šokirati zunanji svet, ne pa resnično pomagati članom v stiski.

There are only one hundred days to go before Dominik will leave the country's finest school with what his parents hope will be excellent grades. But a series of humiliating experiences with a fellow student nudges Dominik's world dangerously off kilter, and when he discovers the comments his classmates have posted about him on a social network website this puts an end to his self-confidence, motivation and concentration, and Dominik withdraws into a virtual world, where there are no hateful classmates.

nedelja, 27. 11.
22.00

bOGINJE

(gODDESSES – We Believe We Were Born Perfect)

dokumentarni, Švica/J. Afrika, 2011, 75', Beta, angl. in slov. pod.

Scenarij, režija, fotografija, montaža in zvok: **Sylvie Cachin**

Nastopajo: **Seekoei Griet, Una Rooi, Sarah Bartmann, Ndumie Funda, Mamela Nyamza**

Glasba: **Julien Israelian**

Produkcija: **Lunafilm, Afrique du Sud – Mamela Nyamza**

Presunljivi filmski portreti izjemno pogumnih Južnoafričank, ki se bojujejo za lastno suverenost in proti nasilju na podlagi spola, rase ali spolne usmerjenosti, ki prežema njihovo državo. Te novodobne boginje na svoj način oživljajo pacifistično, neheteronormativno, »matriarhalno«⁹ družbo iz predkolonialne dobe. Hkrati pa subtilno dekolonizirajo umetnost, zgodovino in družbo. Plesalka in koreografinja Mamela Nyamza nas s svojo ustvarjalnostjo popelje v zgodovino telesa črnke: zaslužjenega, zlorabljenega, sežganega, toda zdaj ponovno rojenega z lastno močjo. Nova mojstrovina režiserke filma *Claudette!*

In the "new" South Africa, women are assuming sovereignty over their own life and thus steadily prevailing against the widespread gender-based violence in the country. They are reviving the pacifist, non-hetero-normative, 'matriarchal' society of the pre-colonial era. They are creating a subtle decolonization of art, history and society. Taking the impulse of the montage from the echo of their desires, this essay portrays contemporary goddesses.

Projekcije se bosta udeležili režiserka Sylvie Cachin in južnoafriška plesalka Mamela Nyamza, ki se bo 29. 11. 2011 ob 20h predstavila tudi v Cafeju Open!

ponedeljek, 28. 11.
18.00

Ujemi me

(Break my Fall)

drama, VB, 2011, 107', digibeta, slov. pod.

Scenarij in režija: **Kanchi Wichmann**

Glavne vloge: **Kat Redstone, Sophie Anderson, Collin Clay Chace, Kai Brandon**

Fotografija: **Dawid Pietkiewicz**

Montaža: **Gaia Borretti**

Zvok: **Adele Fletcher**

Glasba: **Blanket, Plug, Wetdog, Numbers, Scout Niblett, Sam Amant, AlamnMX** idr.

Produkcija: **Billy Wiz, Matteo Roller, Kanchi Wichmann**

Surov, a iskren prikaz agonije mladih ljubimk Sally in Lize, ki si zaman prizadevata obuditi minulo strast in vedno znova končata v čustvenih izbruhih ljubosumja ter brezupa. Vse to se jima dogaja na londonski skvoterski sceni, kjer ne manjka altermuske, koncertov in zabav s popivanjem in z zadevanjem. Tudi sami igrata v glasbeni skupini, sicer pa lovita ravnovesje med ustvarjalnostjo, zabavo in začasnimi službami za preživetje. Medtem ko je Sally nagnjena k polomu, se Liza poskuša uloviti v neprijetnem življenjskem obdobju, ki ga obe doživljata kot nezadržan prosti pad.

Break My Fall centres on the messy, sexy and sometimes dark lives of Liza and Sally, a chaotically charismatic couple, who veer violently between jealousy and romance. They are in a band together and they inhabit a world of caffs, record shops, squat parties and endless drug-fuelled drunken nights in their living room. While Sally seems bent on disaster, Liza struggles to cope with a life in freefall.

ponedeljek, 28. 11.
20.00

Uniformirane

(Uniformadas / Uniformed)

drama, Španija, 2010, 18', dvd, angl. pod.

Scenarij, režija in glasba: **Irene Zoe Alameda**

Glavne vloge: **Nadia Casado, Lowena McDonell, Lucía Caraballo, Pilar Torriente, Ana Hilton**

Fotografija: **Rick Lopez**

Montaža: **Antonio Gómez Escalonilla**

Zvok: **David Mantecon**

Produkcija: **Storylines Project**

Margaret, ki hodi na katoliško dekliško šolo v Madridu, je zelo osamljena, a tudi zelo čuječa deklica. Vsak dan je deležna številnih uniformiranih sporočil in ukazov, ki naj bi jo popeljali v primerno družbeno in spolno vlogo. Pa vendarle ima majhno skrivnost, kar se bo pokazalo tistega šolskega dne, ko bo učenkam postavljeno vprašanje, kaj želijo postati v svojem življenju.

A day in the life of a precocious, Catholic school girl in Madrid, Spain. Margaret is a very observant and strong little girl. She will rebel against the perfect lives of people around her.

ponedeljek, 28. 11.
20.00

Romeos

drama, Nemčija, 2011, 94', digibeta, angl. in slov. pod.

Scenarij in režija: **Sabine Bernardi**

Glavne vloge: **Rick Okon, Maximilian Befort, Liv Lisa Fries, Felix Brocke**

Fotografija: **Moritz Schultheiß**

Montaža: **Renata Salazar Ivancan**

Zvok: **Luigi Rensinghoff**

Glasba: **Roland Appel**

Produkcija: **Boogiefilm** v koprodukciji z **ZDF – Das Kleine Fernsehspiel**

Dvajsetletni Lukas, ki je sredi medicinsko sprožene pubertete, saj bo operativno spremenil spol, si veliko obeta od selitve v urbano mesto Köln. Toda že začetek je grenak, saj ga zaradi neurejenih dokumentov vtaknejo na ženski oddelek. To, kar bi bilo za vsakega fanta sanjsko stanje, je za Lukasa vsakodnevni stres in komunikacijski napor, kajti biti transspolen pravzaprav pomeni, da si vedno znova ujet na »napačnem« mestu. Tudi v ljubezni. Humorna in občutljiva ljubezenska pripoved o preseganju enostavne binarnosti spolnih identitet.

20-years-old Lukas is right in the midst of male puberty - medically triggered - for he was in fact born a girl. Full of the zest for life, he enters big-city life but even upon arrival encounters a major screw up: recruited for his community service he is the only male quartered in the female nurses' residential hall.

Nagrada za najboljši film na Rainbow Honolulu Festival 2011, Queer Youth Award na Oslo Gay & Lesbian Skeive Filmer 2011 in na pariškem Chéries-Chéris!

ponedeljek, 28. 11.
22.00

Pregon

(Chasse à l'homme / Manhunt)

drama, Francija, 2010, 28', dvd, angl. pod.

Scenarij: **Olijnyk Stéphane** in **Jennifer Scharwatt** po predlogi Jean-Baernarda Pouya in Patricka Raynala

Režija: **Olijnyk Stéphane**

Glavne vloge: **Eric Bernard, Laurent Leca, Laurent Maurel**

Fotografija: **Cédric Garnier**

Montaža: **Noémie Parmentier**

Zvok: **Pierre-Albert Vivet, Frédéric Hamelin, Sylvain Bernard**

Glasba: **Laurent Saïet**

Produkcija: **Fury**

Gavras, pripadnik posebne francoske intervencijske enote za pregon, v gozdu ujame mladega terorista. Odpravita se na dolg živčen pohod skozi gozd, med katerim poskušata nadvladati drug drugega, kar pa se vse bolj spreminja v nevarno erotično igro dominacije in zapeljevanja.

A French soldier tracks and captures a terrorist in the woods. An erotic game of domination and seduction ensues with freedom at stake.

ponedeljek, 28. 11.
22.00

LA zombi

(L. A. Zombie)

erotična grozljivka, Nemčija/ZDA/Francija, 2010, 60', digibeta, brez dialoga

Scenarij in režija: **Bruce LaBruce**

Glavne vloge: **François Sagat, Rocco Giovanni, Matthew Rush, Tony Ward**

Fotografija: **James Carman**

Montaža: **Jörn Hartmann**

Zvok: **Jason North**

Glasba: **Kevin D. Hoover**

Produkcija: **PPV Networks, Dark Alley Media, Wursthilf**

V zadnjem filmu kultnega Brucea LaBrucea se nezemeljski zombi (pornozvezdnik François Sagat) sredi noči pojavi iz morja in zaštopa deskarja. Po hudi prometni nesreči slednji obleži mrtev na tleh in zombi ga začne oživljati s seksom. Naš junak nato tava po velemestu in kot mračen odrešenik oživlja mrtve neznance: zločinskega poslovneža, člana ulične tolpe, brezdromnega narkomana, skupino zadrogiranih pornoigrancev. Ob vidnih telesnih spremembah pa postane nejasno, ali je skrivnostna pojava na pohodu res vesoljski zombi ali zgolj shizofreničen klošar.

Film vsebuje eksplicitne seksualne prizore!

An alien zombie (international porn star and model Francois Sagat) emerges from the ocean. After getting picked up by a surfer, a severe accident occurs that results in the surfer lying dead in the middle of the road. The alien zombie fucks the dead man back to life. When the creature enters the city, it becomes a kind of dark saviour and proceeds to find various dead men in the area to fuck them back to life.

Najboljši tuji režiser na Melbourne Underground Film Festival 2010!

torek, 29. 11.
18.00

Lahek denar

(Dinero fácil / Easy Money)

drama, Španija, 2010, 15', dvd, angl. pod. – ponovitev!

Fantje s postaje Zoo

(Die Jungs vom Bahnhof Zoo / Rent Boys)

dokumentarni, Nemčija 2011, 84', digibeta, angl. pod.

Režija: Rosa von Praunheim

Fotografija: Nicolai Zörn, Lorenz Haarmann, Jens Pätzold, Dennis Pauls, Thomas Ladenburger

Montaža: Mike Shephard

Zvok: Thomas Schrader, Oliver Sechting, Markus Tiarks, Manja Ebert

Glasba: Andreas Wolter

Produkcija: Rosa von Praunheim Filmproduktion

Fascinanten mozaik resničnih zgodb kulturnega režiserja Rose von Praunheima, ki z občutkom in osvežujočo iskrenostjo osvetljuje fenomen moške prostitucije in se ob tem previdno izogne klišejem in patetiki tega miljeja. Osrednji lik filma je Daniel, ki se je začel prodajati pri šestnajstih, ob njegovi šokantni zgodbi pa spoznamo še probleme nekaterih Romov, mladoletnikov ter žrtev nasilja in spolnih zlorab, ki so zabredli v brezizhodne položaje ali pa našli kanček upanja s pomočjo zavzetih socialnih delavcev.

A compelling weave of authentic stories about rent boys that manages to illuminate the phenomenon of male prostitution whilst carefully avoiding the clichés that surround the milieu. Some of the rent boys are under age lads who were once abused by pedosexuals and later wound up as sex workers. The film's main protagonist is Daniel, who began working as a male prostitute at the age of sixteen. The film also features conversations with social workers as well as owners of bars frequented by prostitutes and johns.

torek, 29. 11.
20.00

Bratovščina

(Broderskab / Brotherhood)

drama, Danska 2009, 101', dvd, angl. in slov. pod.

Scenarij: Nicolo Donato, Rasmus Birch

Režija: Nicolo Donato

Glavne vloge: Nicolas Bro, David Dencik, Claus Flygare

Fotografija: Laust Trier-Mørk

Montaža: Bodil Kjærhauge

Zvok: Håkon Garpestad

Glasba: Simon Brenting

Produkcija: Asta Film

Potem ko častnika Larsa odpustijo zaradi govoric o spolnem nadlegovanju, se pridruži neonacistični skupini. Karizmatični vodja Michael je navdušen nad Larsovo razgledanostjo in zgovornostjo. V njem takoj vidi obetavnega člana in mu za mentorja dodeli čemernega Jimmyja. Ta sicer dosti bolj podpira in ščiti svojega zadrogiranega brata, ki je ravno tako kandidat za polnopravno članstvo v skupini. Hladni, skoraj sovražni odnos med Larsom in Jimmyjem, ki skupaj obnavljata staro hišo, se sčasoma spremeni v zadržano spoštovanje, slednjič pa v strastno razmerje, ki ju postavi pred nevhvalno dilemo.

When Lars is cheated out of the army following rumours about behaviour unbecoming towards some of his men, he joins a small radical group of neo-Nazis led by the charismatic Michael, who immediately spots the potential in the eloquent Lars, even though his right-hand man, Jimmy, does not agree. But despite their initial dislike of each other, the attraction between Lars and Jimmy soon becomes too strong to ignore.

Nagrada za najboljši film na Rimskem filmskem festivalu 2009; nagrada žirije na Tallinn Black Nights Film Festival 2009!

torek, 29. 11.
22.00

Močna dekleta ne sanjajo

(Kemény csajok nem álmodnak / Tough Girls Don't Dream)

znanstvenofantastični, Madžarska, 2011, 10', dvd, angl. pod.

Scenarij: Zsófia Zsemberi po literarni predlogi Jeannette Winterson

Režija: Zsófia Zsemberi

Glavne vloge: Zsófia Zsemberi, Andrea Petrik

Fotografija: Edit Blaumann

Montaža: Levente Pap

Zvok: Dániel Böhm

Glasba: Márton Kristóf

Produkcija: KMH Film, University of Drama, Film and Television

V depresivnem svetu brez sanj se dekleta, ki ne najde svojega prostora, zaljubi v drugo žensko. Njuna ljubezen je *sen* v tem puščobnem svetu, kjer hočejo ljudje izkoristiti vsako minuto, ne da bi si vzeli čas za pomembne reči. Na voljo je vsakršno umetno ugodje. Vse, kar je bilo nekoč še naravno, denimo spanje, sanje, ljubezen ali življenje v dvoje, pa se zdi za vedno izgubljeno.

Tough Girls Don't Dream is being placed in a world where it is illicit and illegal to sleep, but where some are paid to sleep so that the non-sleepers can witness their dreams, though love can rarely be found...

torek, 29. 11.
22.00

Čist preveč muce!

(Too Much Pussy! Feminist Sluts, a Queer X Show)

dokumentarni, Fr/Nem, 2010, 80', digibeta, slov. pod.

Scenarij: Wendy Delorme

Režija: Émilie Juvet, Wendy Delorme

Nastopajo: Wendy Delorme, Mad Kate, Sadie Lune,

Metzgerei Metzgerei, Judy Minx, Madison Young

Fotografija: Émilie Juvet

Montaža: Émilie Juvet, Valérie Mitteaux

Zvok: Jean-Christophe Mahé

Glasba: Actor Slash Model, Alone&Me, Black Humor, Flaming Pussy,

Le Tigre idr.

Produkcija: Jürgen Brüning Filmproduktion v koprodukciji z Womart Productions, La Seine Productions

Drzen dokumentarec francoske režiserke, fotografije in queerovske pornografinje Émilie Juvet, v katerem sedem mladih umetnic potuje s kombijem ter na francoskih in nemških odrih predstavlja svoj neverjeten seksšov, ki je pravcati odrski manifest o feminizmu, seksu, umetnosti in izobraževanju. Juvet, ki je že presenetila z »avtentičnim« lezboporno izdelkom *One Night Stand* (2006), tudi tokrat prestopi in zabriše meje med pornografijo, erotiko, umetnostjo in aktivizmom ter nam iz prve roke prikaže *queercore performance art*, trdo queerovsko umetnost na odru! Film vsebuje eksplicitne seksualne prizore!

A "sex-positive road movie" that travels across France and Germany with performance artists delivering their own version of feminism. They bring sexuality to the forefront, live and breathing, visceral and inescapable, right in front of your eyes. Juvet further crosses the lines between porn, eroticism, art, and activism with the live-shows that challenge reserved notions.

Več nagrad za najboljši dokumentarec!

sreda 30. 11.
18.00

Advokat Pedrovine

(The Advocate for Fagdom)

dokumentarni, Francija, 2011, 92', digibeta, angl. pod.

Režija: **Angélique Bosio**

Nastopajo: **Bruce LaBruce, Jürgen Brüning, Gus Van Sant, John Waters**

Fotografija: **Angélique Bosio, Stéphane Bouyer, Kenneth Thomas,**

Garry Sykes, Jane Battement

Montaža: **Amélie Massoutier, Angélique Bosio**

Zvok: **Fernando Garcia Moran**

Produkcija: **Le Chat qui Fume**

Dela kulturnega kanadskega režiserja Brucea LaBrucea združujejo gejevsko erotiko ter umetniške prvine neodvisnega filma. Za poznavalce je uporniški umetnik v pravem pomenu besede in vodja *queercore* gibanja. Prodorni dokumentarec razčlenjuje kompleksno osebnost samosvojega in upornega ustvarjalca z edinstvenim talentom, ki se nenehno bori, prej kot proti sistemu, proti vsem sistemom in kategorizacijam. Vtise, analize in izpovedi med drugimi prispevajo scenarista Bruce Bendersson in Rick Castro (*Beli nastavljač*) ter režiserja John Waters (*Lak za lase*) in Gus Van Sant (*Milk, Moj mali Idaho*).

Film vsebuje eksplicitne seksualne prizore!

The work of cult director Bruce LaBruce mixes gay porn with the artistic mores of independent cinema. "Aficionados think of him as a transgressive artist in the truest sense of the word," says French festival director Frédéric Thibaut. "Pragmatists cherish him as a leading light of the queercore movement." In her portrait of this controversial filmmaker Angélique Bosio combines rare archive material with statements from his collaborators and famous colleagues including John Waters, Gus Van Sant, and Rick Castro.

sreda 30. 11.
20.00

Elena

(Elena Undone)

romantična drama, ZDA, 2010, 111', digibeta, slov. pod.

Scenarij in režija: **Nicole Conn**

Glavne vloge: **Gary Weeks, Mary Wells, Necar Zadegan, Sam Harris,**

Traci Dinwiddie

Fotografija: **Tel Lazar**

Montaža: **Nicole Conn, Brian Wessel**

Zvok: **Andy D'Addario**

Glasba: **Mark Chait**

Produkcija: **Soul Kiss Films**

Elena je predana pastorjeva žena in mati najstnika ter hči iz tradicionalne indijske družine. Njeno povsem predvidljivo življenje se radikalno spremeni, ko spozna razkrito lezbično pisateljico Peyton. Elena počasi spoznava, da živi v neljubečem zakonu in v konservativnem okolju, ki je nenaklonjeno vsemu drugačnemu. Tako se znajde na pragu romantične zgodbe, ki si je ne more privoščiti, prav tako pa se ji ne zmore upreti. Zadržke ima tudi Peyton, ki si kljub zaljubljenosti ne želi še več problemov zaradi zapleta s poročeno heteroseksualko.

The friendship between Peyton, an out lesbian writer, and Elena, the wife of an anti-gay pastor who has never experienced true love, transforms swiftly from a one-sided crush into a torrid extramarital affair. Despite their attraction, Peyton has strong reservations about becoming involved with a married straight woman; Elena, recognizing that she is caught in a loveless marriage, can barely begin to rationalize the nature of her desires.

sreda 30. 11.
22.00

Zamrznjena roža

(Ssang-hwa-jeom / A Frozen Flower)

zgodovinska drama, J. Koreja, 2008, 133', 35mm, angl. in slov. pod.

Scenarij in režija: **Yoo Ha**

Glavne vloge: **Jin-mo Joo, Ji-hyo Song, In-sung Zo**

Fotografija: **Hyun-ki Choi**

Montaža: **Gak-ji Park**

Zvok: **Tae-young Choi**

Glasba: **Jun-seok Kim**

Produkcija: **Opus Pictures**

Zgodovinski spektakel, umeščen v nemirno dobo kraljevine Korjo (918–1392), pripoveduje o razmerju med kraljem, na katerega vse močnejše pritiska kitajska dinastija Jian, in njegovim telesnim stražarjem Hong Limom. Ko mongolski cesar in kraljevi svetovalci zahtevajo od kralja, naj priskrbi potomca za nadaljevanje rodbine, nemočni kralj prosi Hong Lima, naj oplodi njegovo ženo, ne da bi se zavedal, koliko gorja bo vsem prinesel ta skrivni dogovor.

In the end of Goryeo era (918–1392) politically manipulated by the Yuan Dynasty in China, the ambitious King is captivated by the commander of the royal guards Hong Lim. When Yuan demands to install the cousin of the King as the Crown Prince of Goryeo, since the King has no heir, the King orders Hong Lim to sleep with the Queen instead of himself to protect the independence of Goryeo.

četrtek, 1. 12.
18.00

Skupaj

(Zai yi qi / Together)

dokumentarni, Kitajska, 2010, 83, dvd, angl. pod.

Režija, scenarij, fotografija: **Zhao Liang**

Montaža: **Shun Zi**

Zvok: **Gu Chang Ning**

Glasba: **Dou Peng**

Produkcija: **Hing Lung Worldwide Group Ltd.**

Knjiga o diskriminaciji okuženih s HIV-om na Kitajskem je navdihnila režiserja Gu Changweija, da je začel snemati ljubezensko zgodbo z naslovom *Dokler naju smrt ne loči*. Ko je izbral glavna igralca, je za stranske vloge sklenil poiskati prave bolnike. Ob Changwejevi elegantni melodrami je tako režiser Zhao Liang v vzporedno posnetem dokumentarcu zabeležil suverene in iskrene portrete gejev, heteroseksualnih moških in žensk ter otrok, ki so se okužili z virusom HIV, ki je v kitajski družbi še vedno velik tabu. Tudi preko spleta je poiskal različne ljudi z aidsom in nekateri so bili pripravljeni spregovoriti pred kamero o malo poznani resnici o težkem in prikrivanju polnem življenju na Kitajskem.

A book about discrimination against AIDS sufferers in China provided the inspiration for Chinese director Gu Changwei to make a love story entitled Til Death Do Us Part. Having cast two well-known actors as the leads, the director decided to cast genuine AIDS patients in supporting roles. Made alongside this sumptuous melodrama, Zhao Liang's documentary records Gu Changwei's search for these cast members – people with very different backgrounds, whose suffering is compounded by the fact that in the People's Republic of China the disease is hushed up and people living with AIDS are ostracised.

četrtek, 1. 12.
20.00

Idealni moški

(El hombre ideal / The Perfect Man)
drama, Španija, 2011, 14', dvd, angl. pod.

Scenarij, režija in montaža: **Rubén Prieto**
Glavne vloge: **Elías González, Elena Sánchez, María Luisa Borrue, José Galavís, Olivia Hurtado**
Fotografija: **José Antonio Muñoz**
Zvok: **Luis Cotallo**
Glasba: **Óscar López Plaza**
Produkcija: **Trovideo & Otra Mirada Audiovisual**

Mónica se z moškim, ki ga je spoznala preko spleta, dobi na večerji v restavraciji. Mlad univerzitetni profesor Pablo se kaže kot zelo dobra izbira, saj je prijazen, razgledan, vljuden, nevsiljiv ..., kratka, idealni moški.

After a long search for the perfect man, Mónica believes that she has finally found him in Pablo, a young university professor who has travelled across the country to meet her.

četrtek, 1. 12.
20.00

Zatreti v kali

(Kill the Habit)
črna komedija, ZDA, 2010, 81', digibeta, slov. pod.

Scenarij in režija: **Laura Neri**
Glavne vloge: **Lili Mirojnick, Katerina Moutsatsos, Maria-Elena Laas, Joe Lia**
Fotografija: **Gavin Kelly**
Montaža: **Corey Ziemniak**
Zvok: **Ramsey Mellette**
Glasba: **Aldo Shllaku**
Produkcija: **Linda Pianigiani, Janeen M. Levin, Aldo Shllaku, Laura Neri**

Nerodna enaindvajsetletna Galia po nesreči ubije svojega dilerja Lyle in se tako znajde v pasti v njegovem stanovanju, pred katerim se zabavajo trije skejterji. Ne preostane ji drugega, kot da na pomoč pokliče vdano prijateljico Soti, ki je zaljubljena vanjo in jo že dolgo prepričuje, naj opusti škodljivo razvado »rekreativnega« zadevanja. Toda Lyle je poleg droge v stanovanju zapustil še denar, v spalnici pa svojo ženo Cardamoso, ki je potem, ko se zbudi, več kot pripravljena sodelovati pri odstranitvi moževega trupla – vse dokler si bosta dekleti z njo delili tudi njegov denar.

21-year-old Galia finds herself in a bind after killing her unscrupulous drug dealer Lyle. She calls on her long-suffering best friend Soti to help her out. The two find themselves stuck in Lyle's apartment with his fiery Latina wife, Cardamosa, who as it turns out hated his guts and is more than happy to help them get rid of the body – as long as they share his cash.

četrtek, 1. 12.
22.00

Ivana Orleanska iz Mongolije

(Johanna d'Arc of Mongolia)
etnodrama, Z. Nem/Fr, 1989, 165', 35mm, angl. in slov. pod.

Scenarij, režija in fotografija: **Ulrike Ottinger**
Glavne vloge: **Delphine Seyrig, Irm Hermann, Peter Kern, Gillian Scalici, Inès Sastre, Xu Re Huar, Else Nabu, Jacinta, Sevimbike Elibay**
Montaža: **Dörte Völz**
Zvok: **Margit Eschenbach**
Glasba: **Wilhelm Dieter Siebert**
Produkcija: **Ulrike Ottinger Filmproduction v koprodukciji s Popular-Film GmbH, ZDF, LaSept**

Kulturna režiserka Ulrike Ottinger svojih sedem junakinj na transsibirskem vlaku, ki še najbolj spominja na potujoči muzej evropske kulture, odpelje v Mongolijo, kjer jih zajame princesa Ulan Iga s svojo žensko konjenico in jih vrže v etnološko obarvano pustolovščino. Nad mongolskimi običaji je seveda najbolj navdušena ljubiteljska etnologinja lady Windermere iz 19. stoletja, njena spremljevalka, sodobno dekle Giovanna pa postane Ivana Orleanska na konju – vendar v Mongoliji. Filmska epopeja spominja na *Lawrence Arabskega*, hkrati pa dekonstruira kulturne stereotipe o t. i. modernem in naravnem svetu.

Ulrike Ottinger's epic adventure traces a fantastic encounter between two different worlds. Seven western women travelers meet aboard the sumptuous, meticulously reconstructed Trans-Siberian Express, a rolling museum of European culture. Suddenly ambushed by a band of Mongol horsewomen, the company is abducted to the plains of Inner Mongolia and embarks on a fantastic camel ride across the magnificent countryside.

petek, 2. 12.
18.00

Posteljna kolega

(Bedfellows)
drama, ZDA, 2010, 15', dvd, barvni, angl.

Scenarij, režija in montaža: **Pierre Stefanos**
Glavne vloge: **Paul Caiola, Bret Shuford, Kevin Duda, Nikki Ghisel**
Fotografija: **Clayton Combe**
Zvok: **Ron Kalish**
Glasba: **Ron Passaro, Devon Perry**
Produkcija: **Aquarian Films LLC**

V zgodbo nas uvede pripovedovalec v slogu starodavnih pravljic za otroke, dogajanje pa je postavljeno v današnji New York. Bobby spozna privlačnega neznanca, s katerim preživi noč in sanjari o tem, kakšno bi bilo videti to razmerje, če bi trajalo za vedno. Toda kaj se zgodi, ko se Bobby zjutraj zbudi v realnost?

When a hookup leads to a sleepover, will Bobby's dreams about a future together help make the relationship real? The course of true love never did run smooth. A phrase made all the more true when the lovers in question both possess a penis.

Film je prejel več nominacij in nagrad na svetovnih festivalih gejvskega in lezbičnega filma!

petek, 2. 12.
18.00

Nema generacija

(Gen Silent)

dokumentarni, ZDA, 2011, 70, digibeta, slov. pod.

Režija in produkcija: **Stu Maddux**

Drugi producenti: **Joseph Applebaum, Catherine Cox, Barrie J. Atkin**

Film priznanega režiserja Stuja Madduxa je pretresljiv portret starejše lgbt-generacije v Združenih državah, ki si je nekoč najbolj prizadevala za razkritje lezbijk, gejev, biseksualcev in transspolnih ljudi, na stara leta pa se mnogi med njimi v strahu pred nerazumevanjem institucij in nestrpnostjo okolja ponovno umikajo v zasebnost, kjer so lahko obsojeni na životarjenje v izolaciji. Takih resnično ganljivih primerov je toliko, da strokovnjaki opisujejo pojav kot pravo epidemijo. A stiske starejše populacije nemalokrat učinkovito razrešijo ali pa vsaj olajšajo solidarnostne iniciative v lgbt-skupnosti.

What would you do to survive if you were old, disabled and ill – afraid of discrimination or abuse? Award-winning filmmaker Stu Maddux sheds light to the stories of six seniors who put a face on what experts in the film call an epidemic: gay, lesbian, bisexual or transgender seniors so afraid of discrimination, or worse, in long-term/health care that many go back into the closet. Gen Silent startlingly discovers how oppression in the years before Stonewall now leaves many elders not just afraid but dangerously isolated.

Več nagrad, med drugim nagrada občinstva na Frameline festivalu v San Franciscu!

petek, 2. 12.
20.00

Stare mačke

(Gatos viejos / Old Cats)

drama, Čile, 2011, 88', 35mm, slov. pod.

Scenarij in režija: **Pedro Peirano** in **Sebastián Silva**

Glavne vloge: **Claudia Celedón, Bégica Castro, Catalina Saveedra, Alejandro Sieveking**

Fotografija: **Sergio Armstrong**

Montaža: **Gabriel Díaz**

Zvok: **Roberto Espinoza**

Glasba: **Juan Andrés Silva**

Produkcija: **Elephant Eye Films**

Ostarela Isidora počasi izgublja razsodnost, kar zaupa le svojemu partnerju, nikakor pa ne hčeri iz prvega zakona, s katero se nista nikoli kaj prida razumeli. Tudi tokrat ni niti najmanj vesela ne hčere ne njenega dekleta, ki sta se ob napačnem času napovedali na obisk. Kajti za hčerino navidezno zgovornostjo se najpogosteje skrivajo manj prijazni nameni, poleg tega pa se Isidora kar naprej priduša nad njenim dekletom, ki ima povsem napačen – moški vzdevek. Grenka družinska komedija o staranju, pohlepu, lažeh, generacijskih nesoglasjih in vedno napačnih spominih.

Isadora and Enrique live a comfortable life. But Isidora is an old woman, unfortunately discovering that her mind is quickly deteriorating. At an apparently relaxed dinner table, she will desperately try to hide her state from her daughter, a demanding woman who awaits any sign of senility in order to take away everything she has.

petek, 2. 12.
22.00

Prijateljstvo

(Dostana)

komedija, Indija/ZDA, 2008, 150', dvd, angl. pod.

Scenarij in režija: **Tarun Mansukhani**

Glavne vloge: **Abhishek Bachchan, John Abraham, Priyanka Chopra**

Fotografija: **Ayananka Bose**

Montaža: **Manan Sagar**

Zvok: **Baylon Fonseca**

Glasba: **Vishal Dadlani, Shekhar Ravjiani**

Produkcija: **Dharma Productions**

Blišč in zabava prestolnice žurov Miami se združita z razposajenim koktajlom prijateljstva, plesa in pomot z odštekanim preobratom. Indijca Kunal in Sameer zaigrata gejevski par, da bi dobila krasno stanovanje pri samski Nehi, ki si ne želi morebitnih težav s heteroseksualnimi sostanovalci. Fanta se še naprej delata, da sta par, in si tako poskušata pridobiti tudi dovoljenje za bivanje v ZDA. Vse se zaplete, ko začneta tekmovali za njeno pozornost, medtem ko se Neha spusti v razmerje s šefom, vendar ji nikakor ne smeta razkriti resnice. Gejevska zgodba, izpovedana v družbenem zanikanju, in komedija zmešnjav na bollywoodski način.

Miami is the setting for Bollywood comedy of errors Dostana – serving a cocktail of all ingredients to do with Friendship, Fun, Frolic and that thing called Love ... but with a slight twist. When Sameer and Kunal are turned down for an apartment because the landlady doesn't want two strapping young men to corrupt her young niece, they go to plan G – they pretend to be gay to secure the apartment. All is well till they meet the sexy siren Neha and thus begins a journey of fun, frolic and a test of friendship when Neha's boss Abhimanyu enters the fray as the third contender for her affections.

sobota, 3. 12.
18.00

Sarin krik

(A los que gritan / Sarah's Shout)

drama, Španija, 2010, 7', dvd, angl. pod.

Scenarij in režija: **Juanan Martínez**

Glavne vloge: **Alfredo Alba, Anna Allen, Luisa Ezquerro, David Tortosa, Marika Pérez**

Fotografija: **Jacobo Vázquez Dodero**

Montaža: **Manolo Román**

Zvok: **Jaime Martínez**

Glasba: **David G. Bonacho**

Produkcija: **Undersound Factory PC**

Sarah pride domov z buško na obrazu. Pri kosilu njeni starši izrazijo zaskrbljenost zaradi njenega vedenja in jo opozorijo, da se ne bi smela pretepati le zato, ker jo je nekdo užalil. Sarah poskuša dopovedati očetu, da tudi on ne bi prenašal vseh žalitev, a slednjič le razkrije pravi vzrok za nasilje, ki ga je doživela.

Sarah comes home in a very bad shape. Her parents are worried she'd been into a fight. But Sarah is about to reveal a secret ...

Brezplačna projekcija na dan Culture!

sobota, 3. 12.
18.00

Nočna izmena

(The Night Watch)

vojna drama, VB, 2011, 90', beta, slov. pod.

Scenarij: **Paula Milne** po romanu Sarah Waters

Režija: **Richard Laxton**

Glavne vloge: **Jenna Augen, Neal Barry, Claudie Blakley, Lucy Briers, Richard Cambridge**

Fotografija: **David Katznelson**

Montaža: **Philip Kloss**

Zvok: **Chris Ashworth**

Glasba: **Nina Humphreys**

Produkcija: **British Broadcasting Corporation (BBC)**

Viv v povojnem Londonu ponovno sreča lezbijko Kay, kar za obe pomeni obujanje spominov iz leta 1944, ko je bila Kay v nočni izmeni in je kot voznica reševalnega vozila rešila Viv, ki je imela komplikacije zaradi nedovoljenega splava. Še ena uspešnica po romanu Sarah Waters, ki šele z dvojnimi povratkom v preteklost razkrije skrivnostni preplet usod štirih glavnih likov, za katere je povojna zmaga grenkosladka, kajti življenje v svobodi jih povrne na obrobje. Da bi lahko zaživel naprej in gradili svojo prihodnost, se morajo pomiriti s preteklostjo.

Set against the turbulent backdrop of London in the 1940s, this adaptation of Sarah Waters' best-selling novel, The Night Watch, follows four young Londoners inextricably linked by their wartime experiences. Moving back in time through the 1940s into the maelstrom of the Blitz, the lives, loves and losses of these four central characters are unravelled.

sobota, 3. 12.
20.00

Lepota

(Skoonheid / Beauty)

drama, J. Afrika/Francija, 2011, 105', digibeta, angl. in slov. pod.

Scenarij: **Oliver Hermanus, Didier Costet**

Režija: **Oliver Hermanus**

Glavne vloge: **Deon Lotz, Charlie Keegan, Michelle Scott, Albert Maritz**

Fotografija: **Jamie Ramsay**

Montaža: **George Hanmer**

Zvok: **Ian Arrow, Laurent Chassaingne, Xavier Bonneyrat**

Glasba: **Ben Ludik**

Produkcija: **Equation**, v sodelovanju z **Moonlighting Films**

Francois je nekaj čez 40 star belopolt družinski človek, predan svojemu poslu. Občasno zaradi nepojasnjenih psihozifičnih težav obišče svojega zdravnika. Ravno tako se tu in tam predaja skrivnim homoseksualnim orgijam, skupaj z (izključno) belopoltimi znanci, ki pa se sami nimajo za »pedre« in ravno tako jim niso pogodu »zamorci«. Toda ko Francois spozna prijateljevega sina Christiana, privlačnega in neobremenjenega mladeniča, izgubi razsodnost in njegova dolgo zadrževana agresija slednjič eksplodira.

Francois, a mid-40s, white, Afrikaans-speaking family man, has become devoid of any care or concern for his own measure of happiness, and so convinced of his ill-fated existence, that he is wholly unprepared when a chance encounter unravels his clean, controlled life. The film premiered in the Un Certain Regard section at the 2011 Cannes Film Festival, and has been selected as the South African entry for the Best Foreign Language Film Academy Award.

Južnoafriški kandidat za predizbor za tujejezičnega oskarja! Pink zmagovalc v Cannesu 2011!

sobota, 3. 12.
22.00

FIT

komedija, VB, 2010, 110', dvd, slov. pod.

Scenarij in režija: **Rikki Beadle Blair**

Glavne vloge: **Duncan MacInnes, Ludvig Bonin, Sasha Frost, Rikki Beadle Blair**

Montaža: **Edmund Swabey**

Produkcija: **Stonewall**

Šestim neprilagojencem grozi izključitev iz šole in prisiljeni so v skupinsko delo pri plesnem krožku, ki ga vodi plesni učitelj, za katerega je povsem očitno, da je gej. Mulci in mule se kljub začetnemu upiranju sčasoma sprostijo in spregovorijo o sebi. Kmalu začnejo dozorevati vprašanja o identiteti (osebni, spolni in narodnostni), drugačnosti, šikaniranju, strahu pred razkritjem in sovražnosti do drugačnih. Shakespeare v *gleejevskem* ključu z ritmom, s humorjem in z angažiranostjo. Vsekakor pa tudi film, ki je s posrečenim humorjem, iskrenostjo in rahločutnostjo krepko presegel prvotne »pedagoške« namene!

FIT tells the story of six "problematic" teenagers who are forced to go to dance class. As the students are drawn to wonder about sexuality and diversity, the dance classes become group therapy sessions where they deal with their anger and their ideas about diversity, repressed feelings and fears about coming out. Taking inspiration from Shakespeare's To be or not to be, the film plays with stereotypes about sexual identities as well as ethnic origins.

Po projekciji pogovor z režiserjem filma Rikkijem Beadle-Blairom.

četrtek 24. 11.
20.00

OPEN, Ljubljana

Chaz

(Becoming Chaz)

dokumentarni, ZDA, 2010, 85', dvd, angl.

Režija: Fenton Bailey, Randy Barbato

Nastopajo: Chaz Bono, Cher, Jennifer Elia

Fotografija: Mario Panagiotopoulos, Huy Truong

Montaža: Cameron Teisher

Zvok: Dennis Hamlin

Glasba: David Benjamin Steinberg

Produkcija: World of Wonder

Chaz Bono je bil moški, ujet v ženskem telesu, odkar pomni. Odraščal je kot prikupna zlatolasa hčerka pop pevcev Sonnyja in Cher v telesu, ki ga ni prepoznaval kot svojega. Zdaj je pogumno sprejel kamere Fentona Baileyja in Randyja Barbato (*The Strange History of Don't Ask, Don't Tell*), da so diskretno spremljale njegovo spolno preobrazbo. Film ob pogovorih s Chazovimi bližnjimi – tudi s Cher, ki iskreno opiše svoj prehod iz zbežnosti do brezpogojne podpore – pokaže tudi, kako je sprememba vplivala na njegovo dekle in njuno razmerje. Osebn in ganljivo iskreni film razkrije človeškost in pogum, s katerima je Chaz nazadnje sprejel svoj pravi jaz.

Chaz Bono was a male trapped in a female shell for as long as he can remember. Now, as he undertakes gender reassignment, he's bravely decided to share the process on camera. Meanwhile, his gregarious girlfriend grapples with the realities of suddenly living with a man, and it's clear sex change isn't solely a physical transition. Intimate and nakedly honest, the film reveals the humanity and courage it takes for Chaz to ultimately embrace his true self.

Film je po premieri v Sundanceu doživel velik uspeh na več glbt-festivalih; maja 2011 je bil prikazan na TV programu Oprah Winfrey Network in bil nominiran za tri emmyje.

nedelja, 4. 12.
20.00

ŠKUC-Kulturni center Q
na Metelkovi (Tiffany)

Times Square

drama, ZDA, 1980, 111', dvd, angl.

Scenarij: Alan Moyle in Jacob Brackman

Režija: Alan Moyle

Glavne vloge: Robin Johnson, Trini Alvarado, Tim Curry

Fotografija: James A. Contner

Montaža: Tom Priestley

Zvok: Jerry Ross

Glasba: Blue Weaver, The Ramones, Suzi Quatro, Patti Smith, Pretenders, Robin Johnson, Roxy Music, XTC, Desmond Child & Rouge, The Cars idr.

Produkcija: Butterfly Valley N.Y., EMI Films, Robert Stigwood Organization (RSO)

Brezdomna Nicky je upornica, ki si želi postati rock zvezda. Pamela je osamljena, introvertirana hči petičnega newyorškega politika. Srečanje dveh »problematičnih« najstnic v isti sobi na psihiatriji je usodno, saj skupaj pobegneta, ustanovita pank skupino The Sleaz Sisters in pogumno zaživita na newyorški underground sceni, pri čemer ju sprva podpira le radijski DJ. Kulturni film o najstniškem uporništvu in ženskem zavezništvu, v katerem ne manjka dobre glasbe iz osemdesetih let. Pa še to: režiser Alan Moyle je iz protesta, ker so izrezali nekaj eksplicitno lezbičnih prizorov, predčasno zapustil produkcijo!

Rich girl Pammy is the sheltered daughter of a prominent politician. Wild child Nicky is a tough runaway. Together, the two teens escape from a psychiatric hospital and with the help of radio DJ Johnny LaGuardia, become punk rock heroes on the streets of New York City. But just as their outrageous new life begins to come together, they find that society wants to tear them apart. Can a sisterhood that runs soul deep survive the cold heart of the city?

nedelja, 4. 12.
22.00

Mutanti

(Mutantes – Punk Porn Feminism)

dokumentarni, Francija, 2009, 91', dvd, angl.

Scenarij in režija: Virginie Despentes

Nastopajo: Catherine Breillat, Norma Jean Almodovar, Maria Beatty, Lynn Breedlove, Siobhan Brooks, Del LaGrace Volcano

Produkcija: Gérard Lacroix (Morgane), Gérard Pont (Pink TV)

Pro-sex feministično gibanje, ki se je začelo v osemdesetih v ZDA, je zagovarjalo, da morajo same reprezentacije telesa in ugodja prevzeti ženske in seksualne manjšine ter da pornografija ne bi smela biti podvržena nadzoru patriarhalne države. O današnjem pankpornofeminističnem gibanju, ki dojemata seks, pornografijo in prostitucijo tudi kot sredstva osvoboditve, spregovorijo aktivistke, prostitutke, pornoigralka, striptizete, lezbijke in razne performerke, med njimi Annie Sprinkle, Scarlot Harlot in Lydia Lunch. Še eno drzno delo pisateljice in režiserke Virginie Despentes, njen celovečerni film *Posilli me* (2000) smo lahko videli tudi na ljubljanskem festivalu Liffe.

Film vsebuje eksplicitne seksualne prizore!

A documentary exploring the pro-sex movement over the past three decades featuring interviews with activists, sex workers and performers. Unlike the abolitionist feminist movement, the pro-sex feminist movement, which began in the United States during the 1980s, asserts that representations of the body and of pleasure are areas that must be taken over by women and sexual minorities and that pornography must not be subject to control by the patriarchal state.

Razsežnosti (ne)varnih skrivališč

fotografija iz filma Lepota

fotografija iz filma Bratovščina

Nekateri filmi letošnjega **Festival gejevskega in lezbičnega filma** se z novimi prijemi poglobljajo v večkrat obravnavane problematike, nekateri pa izpostavljajo spregledane težave, s katerimi se spopadajo gblt-osebe, zlasti najmlajša in najstarejša generacija. Ampak naj gre za muke najstniškega šikaniranja in posledice osamljenosti (FIT, Samomorilna soba), odkrivanja nepričakovanih čustev (Elena, 80 dni), boj za preživetje v sovražnem okolju (Izgubljeni v množici, Nema generacija) ali večni problem mačističnega nasilja (Bratovščina, Lepota) – v jedru vsake zgodbe najdemo gonilno silo, ki se vedno kaže v najbolj potuhnjenih in protislovnih oblikah. Strah.

Strah je eno najmočnejših čustev in ima pogosto odločilno vlogo v usodi ne le posameznikov, temveč tudi večjih družbenih skupin. Predsodki, ki izvirajo iz strahu, navsezadnje botrujejo tudi strahu pred razkrivanjem homoseksualnosti, tako imenovanim *coming out*. Družba nas obsoja kot družbeno skupino, ker nas ne pozna in se nas zato boji, nas kot posameznike in posameznice je strah izpostavljanja, da ne bi bili osebno prizadeti, s tem pa dajemo družbi potuho in sporočamo, da ima prav, ko nam vsiljuje občutek sramu. Doba, v kateri živimo, je sicer neke vrste prehodno obdobje, ko se marsikaj spreminja (napredek in evolucija sta konec koncev le neizbežna, ne glede na to, kako se ju nekateri trudijo zavirati) in v položaju gblt-oseb se po svoje odražata preteklost in prihodnost. Včasih se celo bizarno prepletata.

Prepotentnost, ki se skriva za homofobijo – najstniško, politično, družbeno ali ponotranjeno – izvira iz davno ukoreninjene patriarhalne miselnosti, da je vse, kar ne ustreza strogo določenemu idealu moškosti, nemoško. In je torej manjvredno. Šikaniranje in nasilje ter izživljanje nad šibkejšimi, kot smo jim priča pri najstnikih (FIT), ter aroganca, zaradi katere se imajo nevedni ljudje (naj bodo sosedje, mimoidoči, kolegi, delodajalci, politiki ali celo starši) za večvredne in nadrejene (Nema generacija, Izgubljeni v množici), so z vidika miselnosti, iz katere izvirajo, povsem primerljivi z aroganco moških, ki svojo homo-

seksualnost prikrivajo z nasilnostjo (tak odnos prikazuje južnoafriški film *Lepota*, kandidat za predizbor za tujejezičnega oskarja). Enak vzorec pa nenazadnje opazimo tudi pri obrito-glavcih – tistih, ki sovražijo homoseksualce, ker so v nasprotju z domnevnimi načeli moškosti, in tistih, ki s homofobijo tajijo lastno spolno usmerjenost (v to temo se spušča danski film *Bratovščina*).

Da bi poskusili razumeti, kaj žene glavnega junaka filma *Bratovščina*, da se pridruži neonacistom, ki v prostem času pretepajo pedre, se moramo vsaj delno ozreti v zamolčane vidike zgodovine nacizma in upoštevati vodilno načelo, zaradi katerega se veliko mladih (tudi gejev) odloči včlaniti se v skrajna desničarska gibanja. Tisto, za kar se zavzemajo, je narodna zavest. V tem smislu so nacionalizem, rasizem, antisemitizem in ksenofobija v različnih merah skupni vsem pripadnikom neonacističnih skupin. Glede homoseksualnosti pa pogosto naletimo na nasprotujoča si načela, celo razkole. Nekateri geji so povsem sprejeti v svojem krogu (včasih je odvisno tudi od statusa, ki ga imajo, ampak pogosto je pomembno samo to, da ustrezajo političnemu profilu gibanja), za večino pa bi bilo razkritje prenevarno, ker so se znašli v napačni družbi.

V Hitlerjevem režimu je bilo veliko homoseksualcev na visokih položajih. Hitlerjev namestnik in pozneje minister Rudolf Hess (ki je danes za neonaciste mučenik) sicer ni prakticiral svoje homoseksualnosti, toda poročil naj bi se samo zato, ker mu je ženo priskrbel Hitler; gospodarski minister Walther Funk je rad gledal za mladimi glasbeniki; načelnik SA-ja Ernst Röhm, ki je prav v središču ključne razprave v filmu *Bratovščina*, je vsekakor najbolj razvpit primer, njegovega namestnika Edmunda Heinesa pa so našli v postelji s šoferjem, ko je Hitler na noč dolgih nožev leta 1934 aretiral Röhma v penzionu, kjer je nastavil past njegovim rjavosrajčnikom.

Zanimivo je, da se Hitler sprva ni zanimal za spolne navade svojih kolegov. Ampak po prevratu, ki ga je izvedel, ker je v Röhmovi

moči zaznal grožnjo za svojo oblast, je v homoseksualcih našel idealne grešne kozle in pokol predstavnikov SA-ja je v javnosti povezal z uradnim obsojanjem »življenjskih navad načelnika štaba SA-ja«, ki so bile nenadoma »nesprejemljive za vrednote nacionalsocializma«. Hitler je s tem, ko je zatrdil, da je počistil gnezdo homoseksualcev, legitimiral umor in upravičil prelom tabuja pobijanja. V svojem nagovoru je govoril o »sekti« znotraj SA-ja. Ti ljudje niso ogrožali »le morale zdravega naroda (ko še ni bilo aidsa), temveč tudi državno varnost«. Vzorec je shrljivo aktualen.

Podobno se zgodi v *Bratovščini*, kjer vodja neonacistov nekje v sebi dobro ve, da Lars ne izstopa samo zaradi razgledanosti. Spoštuje ga, ampak ko se za Larsa izve, nenadoma ni več isti človek. Podobni miselni mehanizmi se sprožijo v zafrustriranih najstnikih, ki se izživljajo nad sošolci, čeprav nimajo nič proti njim; ali v odraslih dedcih, ki potlačeno slo izživljajo z nasiljem. Namreč: ni mi mar, kaj si, in lahko te spoštujem, dokler te moje »šibkosti« ne boš izpostavil in javno izzval moje naklonjenosti (Hitlerja so motile govornice o Röhm, ne Röhmova homoseksualnost sama). Doma delaj, kar hočeš. Če te odkrijejo, bodo drugi mislili, da sem kot ti. In jih boš fasal. (Še posebno, če imajo drugi prav.)

Marsikateri zavedni obritoglavci trdi, da boj proti gejem ni boj proti moškimi, ki spijo z moškimi, temveč proti pomanjkanju možatosti, proti šibkosti. Ne glede na to, ali je to res njihovo ustaljeno vodilo ali samo mnenje nekaterih, tudi to ni posebno izviren izgovor. Tudi moški, ki se dajejo dol z moškimi (film *Lepota*), ne prenesejo ženskosti oziroma značilnosti, ki naj bi bile ženske, in nikakor niso pedri. Zanimivo je, da v nasprotju z njimi, veliko skrajno desničarskih homoseksualcev ne skriva svoje spolne usmerjenosti (vendar nočejo imeti opravka s »pedri« in »tetami«). Ti sicer ne odobravajo nasilnih navad neonacističnih skupin, vendar v glavnem zaničujejo poženščenost, češ: geje privlači moški ideal, nisem gej zato, da bi me vzbujale žensstvene pojave.

Seveda je napaka že v osnovni logiki. Če si gej in se družiš oziroma ne čutiš odpora do poženščenih gejev ali transspolnih oseb, to seveda še ne pomeni, da te privlačijo. Tu pronica hetero-mizogina mentaliteta nadrejenega dedca, po kateri mi določeni ljudje niso všeč, ker nisem tak kot oni. Ali če obrnemo: če bi sprejemal te osebe, bi to za druge pomenilo, da sem kot one. Zato jih moram sovražiti. In smo spet pri vzorcih, ki se skrivajo za šikaniranjem in izživljanjem nad šibkejšimi. Pomislimo na primer na poniževanje, ki smo mu priča na politični ravni. Poigravanje z družbenim statusom gblt-občank in občanov ni nič manj arogantno in obsojana vredno od najstniškega šikaniranja in suvanja na šolskem hodniku. In podobno je tudi, kot rečeno, z nasilnimi moškimi, ki imajo spolne odnose z moškimi. Lahko so poročeni prikriti geji; biseksualci, ki zavračajo čustvene zaplete z moškimi; ali heteroseksualci, ki do moških spolnih partnerjev ne čutijo ničesar, ampak se radi z njimi pozabavajo. Ampak: od kod nasilnost? Če si poročen z žensko in ti je vseeno, s kom skačeš čez plot, čemu nasilnost? Posledice tisočletij patriarhata neizbežno podžigajo šovinizem in mizoginijo, ta pa je navsezadnje tudi tesno povezana s (ponotranjeno) homofobijo in samozaničevanjem.

V kontekstu neonacističnega gibanja dobiva skrivanje in delno skrivanje bistveno bolj izprijene in nevarne razsežnosti. Najnevarnejši nemški neonacist, kot so mediji opisovali zloglasnega Michaela Kühnena, vodjo neonacističnega gibanja, ki je v 80. letih odkrito pozival k ustanovitvi četrtega rajha, je v gibanju

užival nepojmljiv ugled, dokler njegova homoseksualnost ni postala javna (umrl je za posledicami aidsa, leta 1991, pet let po svojem razkritju). V Kühnenovem času je hotel francoski novinar Michel Caignet uvesti gejevsko organizacijo znotraj neonacističnega gibanja. Zato so ga nagnali. Takrat se je dejansko začela neonacistična anti-homo kampanja. Ker Caignet ni skrival homoseksualnosti, mu niso mogli preprosto prepovedati uresničitve načrta. Morali so ga izločiti. Po načelu: če sprejem geja, ki se javno izpostavlja, nisem dedec.

fotografija iz filma FIT

Vendar pa ostaja dejstvo, da so v takih okoliščinah za to, da sprejmeš geja, kljub temu da sam nisi gej, konec koncev potrebna jajca. Kühnen je po umoru homoseksualca iz njihovih vrst njemu v čast izdal pamflet in med drugim zapisal, da so homoseksualni nacisti boljši borci od heteroseksualcev. S tem se je obsodil, toda umor ga je očitno tako pretresel, da se je hotel vsaj posredno izpovedati. Zgovorno je dejstvo, da so številni geji v nemškem neonacističnem gibanju tedaj zavzeto podprli Kühnenove nasprotnike in njegov politični status je bil uničen. Kot vidimo v *Bratovščini* in *Lepoti*, je paradoks v tem, da je v mentaliteti, ki torej ni značilna samo na neonaciste, temveč tudi za zaklozetane moške, homofobija zamaskirana kot odločnost oziroma pogum, v resnici pa gre za pomanjkanje poguma. Ali bolje rečeno, za tlačjenje poštenosti, ko ti vest govori eno, odločiš pa se za drugo. Konformizem torej. Ta pa je po svoje oblika samozaničevanja. Skratka, podrejanje. In prav iz negotovosti in zavedanja lastne šibkosti nemara izvira tudi nasilnost ljudi, ki se imajo za nadrejene, naj so to neonacisti, zaklozetani moški, naduti politiki ali objestni dijaki. ❀ **Luka Pieri**

fotografija iz filma Samomorilna soba

Leta 2008 smo videli vaš odlični dokumentarec *Claudette* o švicarskem hermafroditu, prostitutki in aktivistki. Kako ste zdaj zadovoljni s tem projektom?

Zame je to velik uspeh, čeprav bolj v emocionalnem smislu. Ko se film dotakne src gledalcev, potem vem, da sem naredila dober film ter podelila svojo senzibilnost in prepričanja. Veseli me, da so si film ogledali zelo različni gledalci in gledalke, saj se hočem dotakniti gledalstva drugačnih mnenj, ne samo naklonjenega »queerovskega«. Še celo lezbijke in geji so bili pretreseni, kajti Claudette prekorači veliko ustaljenih meja ... Film je bil prikazan na 15-ih festivalih, tudi na tistih, ki so posvečeni seksualnosti, denimo, dobil je prvo nagrado na festivalu Berlin Porn-film, Claudette pa je bila nagrajena kot najboljša osebnost na festivalu Mix Brasil v Sao Paulu. Film smo prikazovali tudi po srednjih šolah. Zame je to dokaz o njegovi kvaliteti, pa tudi o političnem in družbenem pomenu filma nasploh. Sama sem hotela preizprašati meje konvencionalnih definicij seksualne in spolne (gender) identitete ter navesti ljudi k odprtemu razmišljanju brez omejitev, ki slednjič služijo političnemu nadzoru.

Letos se vračate v Ljubljano z dokumentarcem *BOGINJE*. Od kod zanimanje za situacijo žensk v Južni Afriki?

Najprej sem v Ženevi srečala južnoafriško aktivistko, ki me je

POGOVOR S

26

razsvetlila glede vprašanj o nasilju na osnovi spola ter to primerjala z domorodci na Pacifiku, ki so nekoč živeli v spolni enakosti, torej ne v patriarhatu, ampak v družbi, ki je spoštovala ženske. Ker me že leta zanima vprašanje matriarhata, sem v tem videla zelo zanimiv predmet proučevanja. Imela sem veliko srečo, da sem od Pro Helvetie dobila umetniško rezidenco v Cape Townu.

V čem so se vam Južnoafričanke, ki nastopajo v vašem dokumentarcu, zdele drugačne od evropskih žensk?

Brala sem o najstarejših, še živečih domorodkah Khoi-San, med njimi o zgodovinarici, ki je proučevala svoje ljudstvo in napisala prvo »črnsko« biografijo o Sarah Bartmann, sužnji, ki so jo odpeljali v Evropo in jo razstavljali kot znanstveno kuriozitetu. Šest mesecev sem bila v Cape Townu, tako da sem se lahko seznanila z zanimivimi ženskami. Spoznala sem lezbično aktivistko, ki je na neki razstavi kritizirala komercializacijo parade ponosa. Na festivalu sem odkrila plesalko in koreografinjo Mamele Nyamzo, ki je v svojem delu čudovito združila teme Južnoafričank. V njej sem videla pravi biser in takoj sva začeli sodelovati. Vse te ženske so bile pripravljene govoriti, film je bil zanje tudi možnost, da se njihovi glasovi slišijo širše. Mislim, da se je v »novi«, postapartheidovski Južni Afriki veliko žensk opogumilo. Po mojem je ta politični kontekst bolj odprt, svež in dinamičen. Sama sem optimistična in te ženske vidim kot stvarnice: nove boginje (z malo črko »b«).

Kakšna pa je situacija za lezbijke v Južni Afriki? Je odvisna tudi od tega, kje živijo?

V tej državi je vedno treba upoštevati kulturno kompleksnost, ima enajst uradnih jezikov in vsaj toliko različnih kultur in kodov, na vse pa vpliva teža tradicije in religije. Četudi je njihova ustava ena najnaprednejših, med drugim daje vse pravice gejem in lezbijkam, je »queerovska« skupnost še vedno nasilno diskriminirana. Varnost južnoafriške lezbijke je odvisna od tega, kje živi, tako v smislu geografije kakor v smislu socialnih prostorov. Slišala sem, da ruralna območja, kamor je temnopolte ljudi pospravil režim apartheida, niso ravno varna. Sem pa v Johannesburgu srečala zelo ozaveščene in razkrite lezbijke.

Koliko časa in denarja ste porabili za snemanje filma? Kako sploh dobite podporo?

Med šestmesečno rezidenco sem imela tudi nekaj žepnine. Sicer pa sem dobila le še eno švicarsko podporo v višini 9000 evrov. Kar je absolutno premalo za film ... Vendar črпам druge vrste energijo iz svoje strasti. Podpora je bila tudi močna in čudovita energija Južnoafričank.

Kje je bil film že prikazan in kakšni so bili odzivi?

Prikazan je bil v nekaterih afriških državah, denimo v Etiopiji in v Južni Afriki, kjer je bil zelo dobro sprejet. Še zlasti mladi so se pripravljali pogovarjati o temah, ki jih dokumentarec odpira.

Koliko filmov ste posneli doslej? Od kod vaše zanimanje za dokumentarce?

Posnela sem tudi tri kratke igrane filme in zdaj bi rada posnela še celovečernega. Ko snemam dokumentarce, srečam veliko čudovitih ljudi in spoznavam njihove univerzume, čeprav slednjič skozi njihove zgodbe vedno znova pripovedujem svojo lastno. Hkrati pa nekako obtičim v tuji realnosti; včasih ta empatija ogroža mojo integriteto ... Rada bi bila spet ustvarjalna in se poglabljala v svojo lastno domišljijo. V prihodnosti želim posneti plesni film, to bi bila stvaritev. In nov igrani film.

✿ Suzana Tratnik

Mamele Nyamza iz Cape Towna v Južni Afriki je večkrat nagrajena plesalka, koreografinja, učiteljica plesa, predana aktivistka in motivacijska govornica. Obiskovala je Fezeka High School v Gugulethu, Cape Town, hkrati pa je hodila tudi na ZAMA Dance School v sklopu The Royal Academy of Dance. Mamele Nyamza je leta 2011 za svoje ustvarjanje na področju plesa dobila Standard Bank Young Artist Award Winner for Dance. Trenutno je projektna koordinatorica za University of Stellenbosch's Project Move 1524, kar pomeni, da izobražuje in izvaja terapijo s plesnim gibom na področju HIV-a in aida, nasilja v družini in zlorabe drog.

Kako je prišlo do vašega sodelovanja pri švicarskem dokumentarnem filmu *Boginje* s podnaslovom *Verjamemo, da smo se rodile popolne (GODESSES - we believe we were born perfect)*?

To se je zgodilo kar nekako samo od sebe. Še preden sem se sploh zavedla, sem bila že del projekta in tudi koproducentka. Seveda sem sodelovala zato, ker sem aktivistka in umetnica, ki se ukvarja s tovrstno žensko problematiko.

S svojim performansom boste otvorili letošnji, 27. festival gejevskega in lezbičnega filma.

Zelo rada bi predstavila performans *Hatched*, vendar še vedno razmišljam o logistiki glede scenografije in osvetlitve. Tako da se še nisem odločila. Morda pa bom predstavila svoj novi solo performans z naslovom *Isingqala*, ki je veliko lažji in primernejši za gostovanja.

V torek, 29. novembra boste ob 20h gostovali tudi na pogovoru v ljubljanskem Cafeju Open.

Govorila bom o dokumentarnem filmu, v katerem sem sodelovala, tudi o svojem delu, o ženskem gibanju in o tem, kaj pomeni biti lezbijka v Južni Afriki. Z veseljem bom odgovarjala na vprašanja občinstva, prav tako pa bi si želela spoznati slovenske plesalce in performerje.

Kako sami vidite povezavo med umetnostjo in aktivizmom?

Umetnost in aktivizem se v mojih predstavah vedno povezujeta. Mislim, da je to zame povezano, ne da bi se sploh tega zavedala ali posebej razmišljala o tem. Najbrž je razlog za to tudi ta, da je bila moja mati žrtev vsega tega, zaradi česar se sama bolj osredotočam na določene probleme. Verjamem, da smo kot umetnice tukaj zato, da širimo in prenesemo sporočilo svetu, v svoji lastni interpretaciji. Kajti umetnice in umetniki so na neki način tudi preroki.

Kakšno politično ali aktivistično sporočilo pa želite sami prenesti s svojim umetniškim delom?

Hočem samo, da bi se ljudje zavedali tega, kar se dogaja v moji državi, in pomagali, kolikor morejo, in tudi da bi razumeli, kaj kot umetnica, ki živi v Afriki, tvegam v vseh teh okoliščinah - večine, zlorabe, diskriminacije, apartheida in rasizma. Moramo se nehati bojevati zgolj kot temnopolti, moramo se premakniti naprej.

Brala sem, da sami kot plesalka in koreografinja širite meje svoje umetnosti in nas tudi popeljete v zgodovino telesa črнке: zaslužnjene, zlorabljenega, sežganega in zdaj ponovno rojenega z lastno močjo.

Zgodovino telesa temnopolte ženske vedno inkorporiram v svoje predstave. Vedno pa uporabljam tudi svojo lastno zgodbo: kadarkoli ustvarjam novo delo, moram za to, da bi dobilo smisel, vključiti svoje osebne zgodbe in izkušnje, ki sem jih doživela kot ženska.

Kje boste nastopili v bližnji prihodnosti? Pripravljate kakšen nov performans?

Upam, da bom imela priložnost, da se vrnem v vašo državo in predstavim še svoje druge performanse. Prav tako sem sredi ustvarjanja novega projekta v Londonu, na katerem bom sodelovala še z dvema južnoafriškima umetnicama.

✿ Suzana Tratnik

27

TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE

(ob rob številnim novejšim filmom na to tematiko)

V zahodni družbi, tudi v Sloveniji, velja prepričanje, da je istospolno usmerjeni posameznik postaven, urejen, čeden mlajši moški, star do petindvajset let. Vendar ta absurдна podoba nima nič skupnega z realnostjo; tudi tisti, ki pišejo z levico, po petindvajsetem rojstnem dnevu ne postanejo desničarji in še naprej pišejo z levo roko. Podoba je rezultat postmoderne zahodne, potrošniško usmerjene družbe, in ni ekskluzivna domena gejevske kulture, ampak je splošno prisotna v postmoderni družbi zahodnega sveta, zadnjih nekaj desetletij. Vzroki so široko razpršeni po realnosti zahodne družbe, ki za zadovoljevanje svojih potreb in dosego ciljev ne izbira sredstev – v mislih imam pogosto agresivno propagiranje različnih izdelkov in preprosto logiko marketinških podjetij, katerih ključno vprašanje je, kako kupca prepričati, da potrebuje izdelek, ki ga v resnici čisto nič ne potrebuje. Izkazalo se je, da je to očitno najlažje doseči s podobami erotiziranih, skladnih, mladih teles.

Avtorja Dr. Charles Silverstein in Felice Picano v svoji odmevni knjigi *Radosti gejevskega seksa*, v poglavju o starih poudarita, da je bila še do pred kratkim za gejevsko skupnost značilna komunikacija med generacijami, da je bila publika v klubih zelo mešana in da so mlajši geji informacije in nasvete dobivali od starejših, tudi v smislu posla in zaposlitev, mladi geji so se na stare obračali za socialno pomoč, tudi ljubimkanje med pripadniki različnih generacij ni bilo nenavadno. Danes so stvari drugačne; lastniki klubov se trudijo, da s ponudbo (npr. bučno glasbo) odganjajo stare geje, zahodna družba pa mlade, ne le

istospolno usmerjene, spodbuja, da so domišljavi zaradi svoje mladosti in mladih teles in prestrašeni zaradi gub.

Misliti, da je kult mladosti povsem nova iznajdba postmoderne dobe, bi bilo, in je, napačno. O tem nas pouči bežni prelet ali poznavanje zgodovine umetnosti, kjer je (vsaj) že v antiki cenjeno dovršeno, skladno telo, s katerim se navadno stari ljudje ne ponašajo, literatura, predvsem pa poezija vseh obdobj, postavljata visoko na pedestal mladost in njene čare, kakor tudi slabosti (neizkušenost, naivnost, ranljivost, minljivost), ki se jih da izrabit, zlorabiti, ne le v estetskem smislu, in še bi lahko naštevati.

Tuji avtorji, ki se ukvarjajo z vprašanjem starosti in istospolne usmerjenosti, poudarjajo, da so istospolno usmerjeni starejši ljudje podvrženi dvojni diskriminaciji: prvič, ker so stari, in drugič zato, ker so istospolno usmerjeni. Na tem mestu pa sam dodajam še tretjo dimenzijo diskriminacije, ki je značilna predvsem za naš prostor, in sicer, da jih diskriminirajo tudi glbt organizacije, saj ni programov, ki bi bili namenjeni tej populaciji. To naj ne zveni kot kritika organiziranega glbt-gibanja! Vse preveč stvari je bilo v preteklosti potrebno postoriti, tako ni nič čudnega, če je ena od podskupin istospolno usmerjenih ostala prezrta. Z drugimi besedami: najprej se moramo naučiti hoditi, da bi lahko tekli.

Realne podobe o starejših istospolno usmerjenih ljudeh pri nas nimamo. Podala bi jo poglobljena raziskava na tem podro-

čju, ker pa te (še) nimamo, lahko zgolj ugibamo in špekuliramo ter izsledke in teorije tujih avtorjev prevajamo v slovensko realnost. Ob tem je nujno treba omeniti, da je tematika starejših istospolno usmerjenih v tujini že zelo dobro obdelana in raziskana, čeprav avtorji radi poudarijo, da je to zelo nevidna in najmanj raziskana skupina starih, veliko manj kot npr. stare ženske ali stari revni. Ne ostajajo pa samo pri teoriji. V Angliji, Nemčiji in ZDA je veliko različnih programov namenjenih tej skupini. Med drugim se lahko pohvalijo tudi z domovi in s stanovanjskimi skupnostmi za starejše, kakor tudi s strokovno literaturo z napotki za osebe v običajnih domovih za starejše, kako uvajati in podpreti istospolno usmerjenega uporabnika v domu za starejše.

Različni tuji viri bralstvu predstavijo dve podobi starejših istospolno usmerjenih ljudi. Prva je bolj, druga pa manj pozitivna. Za prvo naj bi bila značilna nižja stopnja osamljenosti, bolj razvejana socialna mreža, boljši socialni podporni sistemi in nenazadnje tudi daljša življenjska doba, kakor je to značilno za njihove heteroseksualne vrstnike. Ob tem je že dolgo znano dejstvo, da je istospolno usmerjena populacija v povprečju višje izobrazena kakor heteroseksualna in ima zaradi tega boljši življenjski standard. Medtem ko naj bi bila za drugo podobo značilna visoka stopnja alkoholizma, depresije in samomorilnosti, kot posledica ponotranjene homofobije in posledičnega načina življenja, ki ga ta oblika homofobije narekuje.

Kje je sedaj realnost med tako nepovezanima podobama? Odgovor tiči v stopnji urbanosti okolja, v katerem so bile raziskave narejene, kakor tudi v tradiciji organiziranega gibanja istospolno usmerjenih. Kar pomeni, da je v državah, kjer je tradicija tradicija glbt-gibanja daljša in bogatejša, tudi kvaliteta življenja istospolno usmerjenih ljudi, ne samo starejših, višja. Isto velja za stopnjo urbanosti okolja.

O načinu življenja starejših istospolno usmerjenih ljudi pri nas je težko govoriti, saj, kot rečeno, ni bila opravljena nobena raziskava s tega področja, niti se ni (še) nihče lotil sistematičnega proučevanja. Tako lahko zgolj špekuliramo in sklepamo, a skoraj gotovo je, da je večina te populacije pri nas bila ali je še poročena z osebo nasprotnega spola. Gotovo je tudi, da se življenje nekoga, ki živi v Ljubljani, močno razlikuje od njegovega vrstnika, ki ne živi v mestu. Tudi internet, kjer je danes največ informacij v zvezi z istospolno usmerjenostjo, igra posebno vlogo; starejši večinoma niso večji uporabe tega orodja, zato so prikrajšani za informacije in tako dodatno izolirani in posledično osamljeni. ✨ Tomaz Skorjanc

Odtok

MAYE DEREN

IN AVANT- GARDNI FILM

Da, imate popolnoma prav. Rodila sem se v glavnem mestu kapitalističnega filmskega ustvarjanja, a da bi se lahko sama izrazila, sem izbrala vrsto osebnega filma, tistega filma, ki raziskuje obliko in funkcijo ter je partikularen in enkratno za vsakega filmskega ustvarjalca ali ustvarjalko. Zakaj? Zato, ker sem kot lezbijka izbrala eksperimentalen življenjski slog in raba redundantne, predpisane filmske oblike, kakršna je bila holywoodska naracija, bi bila popolnoma nerealna za vzpenjajočo se lezbično umetnico. Rada delam mimo vzorcev in poiščem lasten način dela z vsakim novim projektom. Hollywood je filmarjem dobavljala scenarije tako rekoč po naročilu. Kakor kroje za obleko ali srajco. Četudi bi nastali preobrat ali nova tematika, je bil osnovni namen vedno isti: gledalcem povedati zgodbo, ki jih bo tako prevzela, da bodo pozabili, da so v kinu, izkoristiti njihova čustva in film zmontirati z nevidnimi šivi. Moj cilj je bil prebuditi gledalstvo, ne pa se norčevati iz njega s skrivanjem filma in prav tako ne skrivati sebe za zgodbo. Upam, da sem to jasno povedala?

Koliko filmov ste doslej posneli? Kje dobite ideje? In seveda – finančno podporo?

Zadnje čase jih nisem štela, a pred nekaj leti jih je bilo več kot osemdeset, dolžine od treh do osemdeset minut. Ideje so kratko malo iz mojega življenja, izkušenj, iz nečesa, kar me gane. Junija pred dvema letoma sem bila v Stockholmu rezidentka programa IASPIS. Povsod okoli mene je bila voda, čudovit arhipelag. Ko sem se vračala iz svojega studia, sem vsak večer na televiziji gledala stalno uničujočo katastrofo razlitja nafte v morje. To me je globoko prizadelo; razžalostilo in razjezilo me je tolikšno uničevanje okolja. Čustveno ogorčenje me je napeljalo, da sem se odpravila na potovanja s trajektom ter snemala vodo, za katero sem si predstavljala, da se spreminja v odvratno oranžnorjavo nafto. Porodila se je ideja, da bi do takega izlita lahko prišlo kjerkoli, in da smo za to odgovorni vsi. Končno sem dobila še rezidenco v Banff Centre for the Arts v Alberti v Kanadi, kjer sem lahko z velikansko tehnično podporo uresničila to delo. Končala sem ga prejšnji teden! Naslov je *Sea Change*, to je interaktivni video na petih zaslonih s pripadajočo zvočno inštalacijo.

Kar se tiče financ, je zdaj že očitno, da so umetniške rezidence v veliko pomoč. Poleg tega sem dobila podporo za umetnike tako od mesta kot od države New York. Prizore, posnete v Ukrajini, na Japonskem in v Južni Afriki, pa so financirale njihove lokalne organizacije.

Torej ste filme snemali tudi zunaj Združenih držav. Ali ste čutili kakšne razlike?

Seveda sem zaznavala razlike. V posnetkih, ki nastanejo zunaj moje domovine, si ne dovolim eksperimentirati. V primerih, ko prepoznam razlike, snemam dokumentarne filme, tako da ljudje spregovorijo v svojem imenu. Nimam kaj eksperimentirati z življenji drugih, to lahko počnem samo s svojim.

Živate in delate v New Yorku, vsako poletje pa poučujete na The European Graduate School v švicarskem Saas-Feeju. Kako ste postali profesorica v Evropi in kakšni se vam zdijo tamkajšnji študenti in študentke?

Za EGS sem izvedela po naključju. Sama verjamem v način učenja, ki ga ponuja ta šola, saj gre za učenje, ki ga usmerjaš sam in izhajaš iz lastne motivacije. Osebi, ki mi je omenila to šolo, sem rekla, da sem na voljo, če bodo kdaj potrebovali še kakšnega profesorja. Kmalu zatem je John Waters moral odpovedati svoje poučevanje, ker je bil sredi snemanja filma. K sreči sem bila jaz prosta in sem lahko iz Dublina, kjer sem zaključevala retrospektivo, odšla v Saas-Fee. Rada imam študente in študentke in seminar. Imam proste roke, saj lahko poučujem predmete po svoji želji, kar navadno pomeni queerovski eksperimentalni film ali dokumentarni esej. Slušatelji niso le iz Evrope, ampak z vsega sveta. To poletje sem na svojih queerovskih študijah imela dva iranska in pet libanonskih študentov!

Kaj je po vašem mnenju tisto najpomembnejše, kar se morajo naučiti mladi študenti in študentke filma? Še posebej ženske ali lezbijke – kolikor je v filmskem študiju zanje kaj posebnega?

Seveda se morajo queerovski študenti in študentke učiti nekaj posebnega, in sicer točno to, da so sami POSEBNI. Imam ta privilegij, da jim pomagam graditi samozavest, če jim je primanjkuje, največkrat pa jih spodbujam pri osebni in edinstveni usmeritvi, ki si jo sami izberejo. Nimam se kaj opirati na lastne predpostavke o tem, kaj naj bi počeli ljudje – moški ali ženske, heteroseksualni, queerovski ali nedoločeni – pač pa jim moram dati smisel in jih podpreti pri raziskovanju in zahtevnem delu.

V svojem novjšem dokumentarnem filmu *Odtok* *Maye Deren* (Maya Deren's Sink) ste prikazali izjemen, a tudi skrivnosten portret avantgardne filmarke. Na kakšen način vam je blizu njeno delo?

Če boste prebrali mojo knjigo *HAMMER! Making Movies Out of Sex and Life* (feministpress.org ali amazon.com), boste vedeli! Ko sem videla film *Mreža popoldneva* (*Meshes of the Afternoon*, <http://video.google.com/videoplay?docid=4002812108181388236>), ki ga je Deren posnela leta 1943, sem vedela, da moram snemati filme. Bila sem slušateljica filmske zgodovine in v celem semestru sem videla samo filme moških. Iznemada je bil na platnu »drugačen« film. Videla sem film ženske – ali pa sem se s tistimi podobami in z načinom snemanja/montaže vsaj počutila tako povezano, kot se ves čas predavanj nisem z nobenimi drugimi, čeprav mi je bil všeč in mi je še vedno všeč *Mož s kamero* (*Chelovek s kino-apparatom*, Sovjetska zveza, 1928) Dzige Vertova. Če je bila Maya Deren EDINA režiserka v vsem štirimesečju prikazane filmske zgodovine, potem bi jaz sama zagotovo morala snemati filme in pripomoči k temu, da se zapolni praznina, ki sem jo čutila/dojemala (in, tako sem tudi storila!).

Zakaj je delo *Maye Deren* tako pomembno za avantgardno, žensko ali queerovsko filmsko ustvarjalnost?

Maya Deren je mati ameriškega avantgardnega filma. Njeno filmsko delo izvira iz njenega življenja in vidimo lahko osebno rabo podob, kakršne nismo videli še nikoli poprej v zgodovini filma.

Oglejte si njene filme in sami si boste odgovorili na to vprašanje. Pomislite, da je ta intelektualka in plesalka postala filmarka; dala nam je peščico kratkih filmov, ki jih je vse sama financirala in režirala, začela pa je sredi štiridesetih let prejšnjega stoletja – pomislite in si oglejte te stvaritve izjemne posvečenosti in predane realizacije, stvaritve z zelo nizkim finančnim vložkom – in lahko boste odgovorili na to vprašanje. Filmi *Maye Deren* so presežni in niso omejeni s spolno določenimi opisi. Njeni filmi nagovarjajo vsakogar.

Vendar sem sama slišala za *Mayo Deren* šele, ko sta me začeli zanimati feministična in lezbična umetnost. Ali je širše prepoznana v Združenih državah, hočem reči, kot pomembna »ameriška« umetnica, ne samo v določenih krogih, denimo ženskih, lezbičnih ali queerovskih?

Seveda. Večina umetnic in umetnikov, ki jih poznam, je seznanjenih z njenim imenom in mnogi tudi z njenim delom. Filmska umetnost mora biti razumljena kot lepa umetnost, kakršna je. Nihče od nas ne bi smel biti kategoriziran kakor v kletki. Ponošna sem na to, kar sem, vendar moje delo ne govori le o lezbičnih reprezentacijah. Upam, da boste imeli priložnost obiskati mojo retrospektivo v londonski galeriji Tate Modern, med 3. in 26. februarjem 2012, kjer boste lahko videli širok razpon moje ustvarjalnosti.

Kaj je bilo tako zanimivega na odtoku *Maye Deren*, da ste ga izbrali za osrednji filmski predmet?

Vsakdanji arhiv, ki vključuje predmete, denimo, pohištvo, knjige, fotografije itn., je fascinirano in premalo raziskano področje življenja. Če ste oboževalka *Maye Deren*, kot sem sama, boste hoteli videti ter se dotakniti in se seznaniti z vsem v zvezi z njo. O njenih filmih je bilo veliko napisanega, še celo druga filmska biografija, nihče pa si ni zares ogledal značilnosti življenja te umetnice. Jaz sem bila radovedna in to me je motiviralo za film.

Zdi se, kot da bi ves čas snemali. Ali imate kdaj (daljša) obdobja, ko ne morete ustvarjati ali snemati filmov?

Ne, nikoli nisem poznala tega, čemur se navadno reče »pisateljska blokada«, če ste imeli to v mislih. Prav v tem trenutku sem zelo srečna, ker sem končala inštalacijo in me čaka obveznost, da jo predstavim muzejem in galerijam. Nočem začeti ničesar novega, dokler ne predstavim tega zadnjega dela in se pripravim za veliko retrospektivo. Ena od velikih stvari, ki bi jih rada naredila, je, da bi zbrala svoje 8mm in Super 8mm filme iz poznih šestdesetih in zgodnjih sedemdesetih let prejšnjega stoletja in jih presnela na sodoben format, denimo, DigiBeta ali BlueRay. Mislim, da si je pomembno ogledati zgodnje umetnine ustvarjalcev in ustvarjalcev ter videti, kje in kako so začeli in s čim so se ukvarjali. Poleg tega bi te filme rada ponovno javno predvajala. Nekateri so bili prikazani le v ženskih kavarnah leta 1970!

Kaj še počnete v tem trenutku? In kakšni so vaši načrti za prihodnost?

Pripravljam predavanje z dvd-projeksijo za umetniški sejem FIAC Art Fair v Parizu. Potekalo bo v avditoriju Gran Palais, pridružila pa se mi bosta Elizabeth Lebovici (kritičarka in profesorica) in Stuart Comer (filmski kurator pri The Tate Modern). Navzoča bo tudi moja galerija KOW-Berlin, katere predstavniki so pripomogli k vključitvi mojega dela na ta veličasten dogodek. ✨ *Suzana Tratnik*

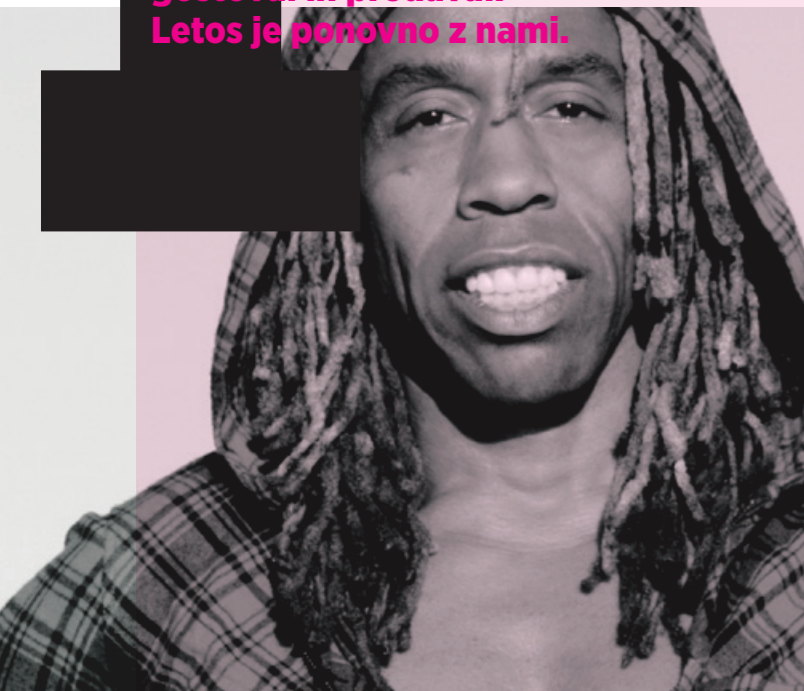
ps: Barbara Hammer je rojena leta 1939. Leta 1995 smo na festivalu gledali njen film *Nitrate Kisses* in njene lezbične videe, leta 1998 pa film *Ženski klozet* (*The Female Closet*).

Intervju z Barbaro Hammer

Presenetljivo je, da ste se rodili v Hollywoodu v Kaliforniji, vaše filmsko delo pa je kar najbolj oddaljeno od kinematografije glavnege toka, saj vam pravijo pionirka queerovskega filma. Zakaj nekdostane avantgardna in/ali eksperimentalna filmska ustvarjalka?

INTERVJU Z RIKKIJE M BEADLE – BLAIROM USTVARJALCEM FILMA FIT

Rikki je igralec, režiser, skladatelj, pevec, performer ... in že od mladih let povezan z lgbt-aktivizmom. Bolj izkušenim obiskovalcem in obiskovalkam je gotovo že znan, saj je med drugim režiral nadaljevanko *Metroseksualnost*, ki je bila predvajana na našem festivalu leta 2001, tri leta zatem pa je tukaj tudi gostoval in predaval. Letos je ponovno z nami.

Kakšna je povezava med umetnostjo in lgbt-gibanjem zate osebno? Navdušuje me ustvarjanje, ki raziskuje človečnost ter osvetljuje razlike in podobnosti med ljudmi. Poleg rase, razreda, spola in drugih oznak, ki jih uporabljamo za opis samih sebe, je zame seksualnost zelo pomembna tema. V svojem delu skušam vključevati in predstaviti čim več lgbt-pogledov. Ravno toliko pa me zanimajo tudi strejti.

Film FIT je bil posnet po gledališki igri za mlade. Kaj je vodilo k nastanku predstave in njeni kasnejši filmski predelavi? Kakšni so bili odzivi na gledališko igro in film – v smislu njenih vzgojno-izobraževalnih namenov?

Organizacija Stonewall me je povabila, da naredim gledališko predstavo. Sprva me uprizorjanje predstave za šole ni zanimalo, a ko sem premagal svoj trapasti ego, sem spoznal, kako pomembno je v resnici takšno delo, zato sem se mu stoodstotno posvetil. S predstavo sem prepotoval Združeno kraljestvo in po predstavi imel še delavnice. To je spremenilo moje življenje. Izjemno veliko sem se naučil – o vzgoji in izobraževanju, šolah in o tem, kaj si otroci v resnici mislijo o teh stvareh. Izkazalo se

je, da je predstava izjemno učinkovita pri spodbujanju otrok k ponovnemu premisleku o njihovem odnosu do medvrstniškega nasilja in seksualnosti. Ugotovili pa smo, da ne moremo kar naprej obiskovati vseh šol v državi. Najboljši način za učinkovitejšo nagovarjanje čim več otrok je uporaba tega, kar smo se naučili, v celovečernem filmu. Zbiranje denarja je trajalo nekaj let, a uspelo nam je! In film so sedaj dobile vse šole. Niso ga vse tudi predvajale, ampak vsak teden je zaradi širjenja dobrega glasu o filmu več takih, ki so ga. Odzivi so neverjetni! Dobivam neverjetna pisma in e-pošto, na cesti pa me ustavljajo otroci in mi povedo, kako zelo jim je film všeč!

Zdi se, da je glaven motiv v filmu ples. Kako to?

Gre za nekaj, kar večina otrok z veseljem počne (in gleda), in je velikokrat označeno kot nekaj »gejevskega«. Ples je bil dober način za zблиževanje (filmskih) oseb in ustvarjanje zgodbic na vsaki plesni uri. Pa še bolj zabaven je kot bi bila postavitev dogajanja na ure matematike!

Zadnje čase poteka v Sloveniji vroča razprava o lgbt-tematiki v šolah. Kako je s tem v Združenem kraljestvu? Kako se aktivisti soočate z nasprotovanjem umestitvi homoseksualnosti v šole? Kakšna je vloga vzgojno-izobraževalnega sistema pri premagovanju homofobije?

Vzgojno-izobraževalni sistem je pri tem bistven! Ne glede na odnos kogarkoli do homoseksualnosti. Gre za dejstvo, ki se mu šola ne sme izogniti. Šola mora biti varno okolje za vse učence in učence, ne glede na njihovo seksualnost. Medvrstniškega nasilja ne smemo tolerirati.

Film se zdi kar optimističen. Je takšen tudi tvoj pogled?

Popolnoma prepričan sem, da je homofobija le prehodna faza in da je človeštvo pripravljeno, da jo prerase ... Ne vem, zakaj je med ljudmi toliko takšnih, ki jih homoseksualnost plaši in jezi, vem pa, da se ni treba ničesar bati, kar počasi in zanesljivo ugotavlja tudi svet. Razvijamo se. Vznemirljivi časi so.

S čim se zdaj ukvarjaš?

Posnel sem svoj tretji celovečerni film z naslovom *Bashment*, ki govori o homofobiji in urbani glasbi. Film je hip-hopovski FIT! Tudi nekaj kratkih filmov. Vse napovednike in nekaj kratkih filmov je mogoče videti na naši youtubovi strani »teamangelicafilm«. Izšla je tudi knjiga o moji osebni filozofiji z naslovom *What I Learned Today*. V njej je 365 idej o tem, kako kreativno in konstruktivno živeti. In še kar se učim. *Aleš Zobec

fotografija iz filma Nočna izmena

Lezbični in gejevski zgodovinski roman?

Pisanje zgodovinskih romanov takoj naleti na težavo: na osnovi kakšnih zgodovinskih dokazov jih lahko pišemo? Ali ne gre pri vsem za preveč fikcije in premalo zgodovine? In kaj šele pri lezbičnih in gejevskih romanih? O tem je celo študijo napisal Norman W. Jones (*Gay and Lesbian Historical Fiction: Sexual Mystery and Post-Secular Narrative*, 2007), ki zagovarja stališče, da gejevsko in lezbično zgodovinsko leposlovje polni praznine, ki jih puščajo zgodovinski dokazi. Jasnó je namreč, kdo piše zgodovino in kaj se dogaja z dokazi za obstoj manjšin. Pri tem je pri lezbični in gejevski zgodovini treba pomisliti še na nekakšno dvojno skritost: najprej je bila želja po istem spolu že v zgodovini sami večkrat kot ne lahko izražena zgolj na skrivaj, potem pa jo je marginaliziralo še zgodovinopisje.

Poleg tega pa so abstraktne zgodovinske kategorizacije in periodizacije, ki zarisujejo domnevno koherentna obdobja s tipičnimi družbenimi strukturami, lahko precej izključevalne. Prav tu, pravi Jones, je treba upoštevati bolj intuitivne, narativne načine spoznavanja in vedenja (kot je npr. zgodovinski roman), ki naj služijo kot korektiv. Romani, o kakršnih govorimo, ponavadi sicer ne odkrivajo skrite zgodovine, ampak na več ravneh razkrivajo, kako konceptualiziramo in pišemo zgodovine, ki jih nikoli ne moremo zares odkriti. Enako, seveda, velja tudi za film.

Sarah Waters in lezbična zgodovina

Sarah Waters

Sarah Waters se z lezbičnim (in gejevskim) zgodovinskim pripovedništvom ni spoprijela šele s pisanjem svojega prvega romana, ampak je to pred tem temeljito postorila že teoretično. Leta 1995 je namreč doktorirala z disertacijo *Wolfskins and Togas: Lesbian and Gay Historical Fictions, 1870 to the Present*, kjer piše, kako zgodovinska reprezentacija ne prinaša le preigravanja modernih razprav o seksualnosti, ampak omogoča tudi intervencije vanje, kajti četudi se zgodovinsko leposlovje na prvi pogled zdi kot zgodovinska rekonstrukcija, v resnici ne rekonstruira same zgodovine, ampak naracije zgodovine, ki so že v kulturnem obtoku. Avtorica uporabi znameniti koncept historiografske metafikcije Linde Hutcheon, ki razkriva zasilnost zgodovinskih reprezentacij, v specifično lezbični in gejevski rabi pa še njihovo vpletenost v dominantne (torej heteroseksualne) družbene strukture, za katere se nazadnje ravno tako hitro izkaže, da so vse prej kot stabilne.

Nad viktorijskim obdobjem – časom, kamor navadno postavljamo tudi vznik moderne homoseksualne identitete – se je Sarah Waters navdušila med pisanjem doktorata; in to navdušenje je trajalo tri romane (*Okušanje žameta*, 1998; *Privlačnost*, 1999; *Žeparka*, 2002), kjer znotraj tipično viktorijanskih romanskih konvencij opisuje lezbične seksualne avanture, ki bi si jih v kakšnem spodobnem viktorijanskem romanu le težka predstavljali. – Saj je celo naslov prvega romana viktorijanski slengovski izraz za kunilingus.

V *Nočni izmeni* (2006) se je sicer premaknila v čas druge svetovne vojne, tematizacija zgodovine pa ostaja podobna. Tudi tukaj pisateljica svoje junakinje in junake postavi v prepoznaven zgodovinski kontekst, ki pa mu doda ključen vidik – lezbično in gejevsko življenje. Bistvena razlika od prejšnjih romanov je bila tokrat v precej večji zgodovinski dokumentiranosti tega življenja, ki pa je bila dvojna: iste besede, na primer, so bile obenem pozitivni izrazi za lezbično in gejevsko identiteto in kulturo ter oznake patološkosti, deviantnosti in sramu.

Vojna pa je bila tudi čas, ko so bile možnosti in priložnosti za geje in lezbijke čisto drugačne – po navadi celo večje – kot v miru. Jih bodo imeli tudi še po vojni, se leta 1947 sprašujejo tri Londončanke in Londončan, glavne osebe romana. Mi pa se sprašujemo, zakaj so, kakršni so. Odgovore nam omogoči strukturna novost med romani Sarah Waters in še en način tematiziranja zgodovine: pripoved teče nazaj v čas, zato se iz leta 1947 premaknemo v čas bombardiranj Londona leta 1944, potem pa še v leto 1941. Zadnji roman, *Mali neznanec* (2009), se ravno tako začne po drugi vojni, a edini ni lezbičen. Za novonastajajočega pa Waters napoveduje vrnitev v dvajseta leta in nazaj k lezbijkam. *Andrej Zavrl

© Ulrike Ottinger

Ulrike Ottinger

IVANA ORLEANSKA IZ MONGOLIJE NA KRIŽIŠČU KULTURNIH NESPORAZUMOV

Nemška režiserka Ulrike Ottinger (1942) je odrasla v mestu Konstanz, kjer je že v rani mladosti odprla svoj studio. Od leta 1962 do 1968 je delala in razstavljala v Parizu. Študirala je tehniko jedkanja v studiu Johnnyja Friedlaenderja in na Sorboni poslušala predavanja o umetnostni zgodovini, religiji in etnologiji Clauda Lévi-Straussa, Louisa Althussera in Pierra Bourdieua. Leta 1966 je napisala prvi scenarij z naslovom *Die mongolische Doppelschublade*. Po preselitvi v Konstanz in zatem v Berlin je začela intenzivno snemati zelo svojevrstne filme: *Lakoon & Söhne* (1972–73), *BerlinFever – Wolf Voste* (1973), *The Enchantment of the Blue Sailor* (1975). Posnela je zelo opazen in kontroverzen igrani film o piratki *Madame X* (1977). Berlinsko filmsko trilogijo je posnela skupaj z igralko Montezumu in drugimi: *Ticket of No Return* (1979), *Freak Orlando* (1981) in *The Image of Dorian Gray in the Yellow Press* (1984). (Z njenim delom smo se pri nas prvič srečali na drugem festivalu Magnus, leta 1985.) Sredi osemdesetih se je obrnila k Vzhodu, etnologiji in dokumentarnim filmom, zvečine o Aziji. Za *China. The Arts – The Everyday Life* (1985) je dobila nagrado nemških kritikov, za izjemni celovečerni igrani film *Ivana Orleanska iz Mongolije* (1989) pa več nagrad in nominacij. Znan je njen osemurni dokumentarec *Taiga* (1991), poleg tega še: *Exile Shanghai* (1997), *South Passage* (2002) in *Twelve Chairs* (2004).

V svoji filmski karieri je posnela več kot dvajset filmov, ki so bili prikazani na mnogih festivalih, tudi v retrospektivah. Ves čas je dejavna kot predavateljica in fotografinja – razstavljala je na Beneškem in Berlinskem bienalu, Dokumenti, v Muzeju moderne umetnosti v New Yorku in drugod, leta 2005 pa je izdala fotografsko monografijo *Bildarchive*. Kot režiserka gledaliških in opernih predstav je večkrat sodelovala z avstrijsko nobelovko Elfriede Jelinek ter režirala njene drame, saj so obema skupne teme absurdnosti v družbi.

O filmu *Ivana Orleanska iz Mongolije*, ki je bil leta 1989 nominiran za berlinskega zlatega medveda, so kritiki zapisali, da je neverjetno razkošen, a tako transgresiven, da je zelo daleč od enolične in predvidljive stvarnosti. Tudi sicer gledanje njenih filmov bolj spominja na potovanje po še neodkriti pokrajini čudežev in etnoloških posebnosti. Tako na vlaku transsibirske železnice, na katerem se začne film, srečujemo mongolske nomade, kultivirane ruske vojake, ozaveščene in neukročene feministke, judovske zaprisežence hrani *kosher*, nenavaden ženski pevski trio in še koga. Izjemna režiserka spretno kombinira duh izobčenstva in precizni etnografski pogled z umetniškim čutom za čudežno. V intervjuju za *Art Journal* (2002) je povedala, da je to v bistvu film o različnih naracijah, kajti v njenih filmih

ni nikoli enega samega zapleta. Bila je fascinirana nad zgodbo in legendo o transsibirski železnici, tako da je v začetnem filmskem prizoru na vlaku združila različne ljudi. Osredotočila se je na štiri zelo različne ženske like, ki predstavljajo celo zgodbo iz različnih časovnih obdobij – navidezni anahronizem je tako še ena posebnost tega filma. Elegantna lady Windermere je amaterska etnologinja iz poznega 19. stoletja, t. i. »zasebna znanstvenica«, bogatašinja, a povsem predana znanosti, tako kot v starih angleških romanih. Viktorijanski trendi njenega obdobja, na katere so močno vplivale kolonialne izkušnje britanskega imperija, so jo navdušili za raziskovanje mongolskih nomadov. Seveda imenitna gospa potujejo v svojem privatnem in luksuznem vagonu salonu. Nasprotno pa lepa mladenka Giovanna (pozneje imenovana Ivana) kot povsem sodobno dekle z nahrbtnikom in vokmenom ter z malo denarja potuje v tretjem razredu, skupaj z vojaki, s kmeti ter z njihovimi živalmi – dokler je ne opazi lady Windmere in jo povabi v svoj razkošni salon. Nekoliko olesenela in preplašena meščanka Muller-Vohwinkel je profesorica nemščine, ki zavzeto prebira znani vodič, v katerem je vse že vnaprej interpretirano. Frivolna Fanny Ziegfield je zvezda muzikalov iz tridesetih let 20. stoletja. Vse potujejo po linearni poti od zahoda proti vzhodu, večina naj bi se peljala tudi skozi Mongolijo, kjer spočetka namerava ostati le amaterska etnologinja lady Windmere. Na vlaku je še ženska zabavna skupina Kalinka Sisters, ki spominja na potujočo judovsko različico Andrew Sisters. Nadvse posrečen in zabaven je še »gejiš« lik Mickeyja Katza, judovskega tenorista na poti v Harbin na Kitajsko, kjer naj bi se sešel z veliko judovsko skupnostjo.

Sam film je razdeljen na tri dele. Prvi del, v katerem veliko razpravljajo zahodnjaki in zahodnjakinje oziroma predvsem belopolti, se navdušujejo nad umetnostjo ter tudi skupaj zapojejo, se dogaja na vlaku – kakor tudi tretji del –, oziroma v filmskem studiu, kar je tudi očitno nakazano s papirnato železniško »postajo«. Režiserka je namreč hotela, da gledalstvo uvidi izumetničenost studijske in tudi mentalne konstrukcije, ki naj bi na simbolni ravni razkrivala zelo izumetničeno oziroma prirejeno prezentacijo samega zahodnega sveta. Vmesni del filma se dogaja v Mongoliji, potem ko mongolsko žensko pleme ustavi vlak in potnice za kratek čas vzame za talke – razlog za to ni nikoli povsem pojasnjen, bržkone pa to zajetje služi temu, da se zahodnjakinje dodobra seznanijo s t. i. Orientom. Ta del je posnet v naravnem, tipično mongolskem okolju brezkončne hribovite in travnate pokrajine, s svojim umirjenim ritmom pa pravzaprav spominja na etnološki dokumentarni film, ki pred gledalcem in gledalko dosledno, tako rekoč znanstveno razgrinja mongolske običaje. Seveda je tukaj očitna režiserkina osebna nota, kajti sama se je že od nekdaj navduševala nad Kitajsko in še posebej nad Mongolijo in v mladosti je celo oklevala z odločitvijo, ali naj postane filmska režiserka ali znanstvenica. Zanimiv je še en preobrat na koncu filma, ko se pokaže, da tudi mongolska princesa Ulan Iga in njene »podanice« v resnici živijo v mestu, in da se v nomadsko življenje podajo le čez poletje. Tako sta slednjič dekonstruirani tudi njihova prislovična »etničnost« in nomadska »prvinskost«.

Sama Ulrike Ottinger je zatrjevala, da je *Ivana Orleanska iz Mongolije* predvsem zabaven film, s čimer se lahko strinjamo, saj je duhovito nelogičen že njegov naslov, ki aludira na pogumno Ivano, ki se je med drugim preoblačila v moškega. Vendar režiserka meni, da njen film ni zabaven na prvo žogo, ampak na neki drugi ravni, saj gre za filmsko stvaritev o kulturnih nesporazumih, ki so lahko zelo smešni. Ker je tudi sama veliko potovala, se je seznanila z mnogimi tovrstnimi nesporazumi, ki

foto: Anne Seiders

Ulrike

so se ji hkrati zdeli izjemno zanimivi in, kakor je očitno v njenih filmih, še kako inspirativni za njene stvaritve, ki uspešno križajo in prepletajo izumetničenost z naravnostjo, pretekle protagoniste in prepričanja s sodobnimi, kolonialne stereotipe pa soočajo z modernimi identitetnimi koncepti, podobno kot predpostavko o linearni in singularni naraciji igranega filma zdrobijo s hibridno dokumentarno formo, tako nedefinirano, dosledno odprto in še dekonstruirano, da slednjič že meji na dokumentarno fikcijo.

Ulrike Ottinger, ki so jo v njeni karieri sprva razglasili celo za antifeministko – še posebej zaradi drznega in nekonvencionalnega filma o piratki *Madame X* – dandanes, ko so feministki deležni mnogih nasprotovanj oziroma t. i. *backlasha*, pa za feministko in queerovsko umetnico, zase pravi, da raje bere leposlovje kot teorijo, tako da se o teh oznakah ne more povsem odločiti. Sama razume feminizem kot možnost raznih alternativnih izbir za ženske in svobodo, da počnejo krasne stvari. V skladu s tem se tudi sama opredeljuje za feministko. Kot filmarka se je čutila blizu Rosi von Praunheimu in Rainerju Fassbinderju, sedaj pa na tem področju čuti izolacijo, saj se vse preveč nemških filmskih ustvarjalcev zgleduje po Hollywoodu. Zato sama pravi, da ima več prijateljev med filozofi kot med filmarji.

✿ Suzana Tratnik

Bruce, naš festival spremlja vaše delo že od filma *No Skin Off My Ass* naprej. Videti je, da vas vedno privlačijo marginalci (skini, prostitutki, zombiji itn.) – marginalci celo v gejevskem svetu. Zakaj?

Sam sem se vedno počutil marginaliziranega. Ko smo se s farme, na kateri sem odrasčal, v osemdesetih preselili v Toronto, se mi je gejevska scena zdela zelo klikarska in konvencionalna in malomeščanska. Nisem se počutil dobrodošlega, zato sem se obrnil k pankovski sceni, ki je bila veliko zanimivejša v estetskem in političnem smislu, vendar so me sprejeli sovražno, zato ker sem gej. Tako sta me nemudoma izločili dve subkulturi. To je intoniralo moje stališče ...

Vaši »junaki« tavaljo naokoli in iščejo seks, vendar se zdi, da pravzaprav iščejo ljubezen. Ali ste romantični?

Seveda so vsi moji filmi v duši romantični, še celo ali pa še zlasti *LA Zombi*. V filmu *No Skin Off My Ass* se frizer zaljubi v skina, ki bi bil lahko celo neonaci. Toda ljubi ga tako močno, da se skin zaradi njega spremeni. Verjetno je to zelo nereально, a zelo romantično. V *Belem nastavljaču (Hustler White)* so liki vpleteni v kruti svet skrajnega fetišizma, vendar sem jih želel prikazati tudi realno, kot ljudi, ki imajo čustva kakor vsi drugi. Kot je povedal o filmu neki francoski kritik, je v svetu skrajnega fetišizma in seksualnega nasilja zadnji tabu nežnost. Brezdomni shizofrenik ali vesoljski zombi v filmu *LA Zombi* s seksom oživlja mrtve. Je sploh mogoče biti še bolj romantičen?

Več kot dvajset let ste del neodvisnega filma. Vas ni nikoli zamikalo, da bi naredili mainstreamovski gblt-film?

Nikoli me ni zanimalo snemati filme o gejevskih likih *per se*. Večina mojih junakov prakticira homoseks, ne da bi se ukvarjali s tem, ali se identificirajo kot geji. Kakor vedno poudarja John Waters, biti gej ni dovolj.

Kaj mislite o sodobnem gblt ali queerovskem filmu? Imate kakšne vzornike iz preteklih gblt-filmov?

Lani sem bil v žiriji gblt-festivala v Hamburgu in videl sem veliko dobrih filmov, moram pa reči, da je bila večina najboljših filmov o transseksualcih.

Kako ste dobili zamisel za film *LA Zombi*?

Kar prišla je k meni, kot vizija. Ni bilo nobenega scenarija, le osnutek na treh straneh.

In kaj bo vaš naslednji filmski projekt?

Razvijam več projektov hkrati. Eden se imenuje *Santo the Obscene* in govori o svetniku, ki z obscenimi dejanji zdravi ljudi in dela čudeže.

Niste dejavni samo kot filmar, ampak režirate tudi operne in gledališke predstave. Nam lahko poveste kaj več o tem?

Z izjemno nemško igralko Susanne Sachsse sem sodeloval pri dveh filmih in ona me je navedla h gledališki režiji. Zdi se mi izizzivalno in osvobajajoče, da poleg filma režiram še v kakšnem drugem mediju. Pripravi te k temu, da razmišljaš na drugačne načine in raziskuješ drugačne ustvarjalne procese. Moj zadnji gledališki projekt je priredba glasbene melodrame Arnolda Schönberga z naslovom *Pierrot Lunaire*. Prvič se je zgodilo, da sem režiral ali interpretiral tekst, ki ga nisem sam napisal, tako da je bilo to zame zanimivo izhodišče.

Še kaj za Ljubljano? Tu ste bili že dvakrat, se mi zdi ...

Da, v Ljubljani sem bil dvakrat, ko so bili moji filmi na festivalu. Krasno mesto. Pozdravite vse v mojem imenu! ✨ Brane Mozetič

© by Arno Roca

FEmilie, stara 33 let, prihaja iz Pariza. Fotografinja in režiserka. Njeno osebno, umetniško in politično delo prikazuje njene prijateljice in ljubimke v njihovi intimi, daleč od običajnih gejevskih predstavitev. Njeni modeli: močne femice, sladke bučerke, divje lezbe, feministke in queeri, iz pariškega podzemlja in z evropske umetniške scene, se pomikajo in potujejo med spoli. Emilie slika njihove seksi, pomešane in zmedene identitete. Njene provokativne umetniške video prikazujejo na mednarodnih razstavah, queer festivalih in tv postajah. Bila je članica umetniške skupine *QueerFactory*, potem je ustanovila lastno *Les Très Très Méchantes Filles*, z D.Juncutt, in pa *Fem Menace* z Wendy Delorme, Louise De Ville in Judy Minx. Njen queer porno film *One Night Stand* je leta 2006 prejel prvo nagrado na berlinskem festivalu porno filma ter še nekaj pomembnejših priznanj.

Njen najnovejši film *Čist preveč muce!* pa nas popelje v umetniške performanse sedmih žensk, ki potujejo po Evropi.

V 2006 smo videli vaš film *One Night Stand*, ki ga nekako nismo mogli predvajati v Kinoteki – kako to, da ste vstopili v filmski svet s tako erotičnim filmom?

Filme sem začela snemati v filmski šoli pri dvajsetih in pred tem filmom sem posnela veliko kratkih filmov, ki niso imeli v sebi nič pornografskega, čeprav so nekateri govorili o vprašanih seksualnosti, spola, feminizma in homoseksualnosti. *One Night Stand* je bil moj prvi celovečerec, ki je v bistvu »romantični queerovski pornič« – gre za prvi francoski pornič, ki ga je naredila queerovska in lezbična režiserka za lgbtq publiko.

Od tega filma do *Čist preveč muce* je minilo štiri leta: ali zato, ker s težavo najdete sredstva za svoje filme?

Na projektu sem začela delati avgusta 2008. Vmes sem posnela več kratkih filmov, recimo *The Apple*, pa tudi nekaj video klipov za queerovske bende (komad *Party time* skupine *Scream Club* si lahko ogledate na youtube). Sem tudi fotografinja in veliko časa mi vzamejo razne publikacije in razstave. Sicer pa drži, da je zelo težko najti denar, če hočeš posneti film o lezbičnem življenju, feministični teoriji in/ali seksualnosti.

Za producenta Jürgena Bruninga ste menda ravno končali svoj prispevek za nekakšen omnibus *Fucking Different XXX*. Za kaj točno gre?

Jürgen je povabil osem režiserjev in režiserk, da posnamemo kratke porniče o drugem spolu. Bruce LaBruce je recimo delal lezbični pornič, jaz pa sem posnela svoj del: kratek film o šestnajstletnem študentu, ki živi v Nemčiji sredi devetdesetih. To je moj prvi »gejevski pornič«, bila je zelo zanimiva izkušnja, in fantje so zelo postavnji.

Rekli ste, da vas poleg filma zanima še veliko stvari.

Fotografiram, predavam, organiziram partije in razstave.

Kakšno je vaše mnenje o sodobnem lgbt ali queerovskem filmu?

Po moje potrebujemo več podpore lgbt scene pa tudi mainstream scene. Ne nazadnje, tudi queerovski film je film.

Se pri kom še posebej navdihujete?

Rada imam pisanje Dorothy Allison in Monique Wittig, pa fotografska dela Nan Goldin in Terryja Richardsona ... Upam, da se boste ob mojem filmu zabavali – in »zmagamo vsakič, ko fukamo«. ✨ Brane Mozetič

Emilie Jouvet:

ZMA-
GAMO
VSA-
KIČ, KO
FUKA-
MO

fotografija iz filma Čist preveč muce!

fotografije iz filma Fantje s postaje ZOO

FANTJE SPROSTIJE

Ko sem se pred časom mudil v Berlinu, so me peljali na voden ogled gejevskega kvarta, kjer se prodajajo fantje. Na križišču manjših ulic v Schönebergu, torej Eisenacher strasse in Fuggerstrasse, je manjši trg, celo s skromnim parkom. Že v samem parku je opaziti fante balkanske krvi, ki se prelagajo sem in tja. Dosti več pa jih je v vseh treh barih, ki so tam zbrani: Blue Boy, Pinocchio in Tabasco. V njih zahajajo potencialne stranke, na pivo, na ogled ali zgolj na klepet. Med njimi se smukajo prosti. Ti navadno obkrožijo vse tri bare, sprva so še prijetni, v poznih urah ali že globoko v noč pa postajajo vse bolj nestrpní in tudi »agresivni« v svojem ponujanju. Svoje usluge nudijo kar na straniščih teh barov, za kaj več pa je takoj poleg hostel ali hotel na uro, ki očitno tam uspeva samo zaradi prostitucije. Po izgledu gre največkrat za Romune, Rome, morda kakega bivšega Jugoslovana. Ko sem jih opazoval, sem se strašno zabaval. So sicer manjše rasti, drobni, njihovo vedenje pa je tako močno stopnjevano moško, mačistično, da je že groteskno. Fant, recimo v natrganih kavbojkah, iz ust mu postrani visi cigareta, morda ima roke v žepu, lahko tudi kdaj pljune, in tako se nemarno približa stranki, pomenljivo pomežikne, se obregne ob stranko, se oddalji, ozre, ponovno pogleduje proti svoji žrtvi, tak mimohod uprizori še nekajkrat, se morda potem odloči direktnje napasti, pride za hrbet stranke in ji šepne v tilnik: »Velzga kurca mam!« In seveda je takih fantov veliko, verjetno obstajajo med njimi pravila, hierarhija, česar nisem raziskoval. Morda so čez dan strejti, čeprav se najde tudi kdo bolj feminilen, ali celo kak trans. Pred leti je bila osrednja prodaja na železniški postaji

ZOO, o čemer nazorno pripoveduje Praunheim v svojem dokumentarcu *Fantje s postaje ZOO*. Potem se je velik del prodaje preselil na internet, kjer je seveda na stotine ponudb. Tista nižja prostitucija pa se je uredila na tem trgu. Tako zelo, da sredi trga celo noč dežura kombi nevladne organizacije, ki pomaga in osvešča prostitute. Nudijo jim nasvete, informacije, kondome in tudi teste za HIV in druge spolno prenosljive bolezni. Zdi se, da so s tem vsi nekako zadovoljni. Prostitucija tu ni nekaj nujno slabega, grešnega ali prepovedanega. Seveda prihaja tudi do kraj, a tam so tudi redarji, ki odganjajo prostitute na slabem glasu. Tako da tistim, ki se želijo s svojo ponudbo preživljati, ni v interesu, da jo opravljajo slabo.

Ob teh prizorih se mi je zastavilo vprašanje, kako je s tem pri nas: v tradicionalno konservativni majhni družbi, ki je za povrh še vse bolj katoliška. Prostitucija ima že v zgodovini zelo različne obraze in tako je nedvomno tudi v gejevski zgodovini. Posredna prodaja, torej seks za usluge, občasne nagrade, včasih celo za vzdrževanje, me tu ne bo zanimala, tudi zato ne, ker ne gre za neko obrt, včasih so celo rekli umetnost seksa, za spretnosti, ki naj bi jih nudil pravi prostitut. Žal pa mi potem kaj prida ne bo ostalo! Občasne prodaje so gotovo obstajale že pred desetletji, nemalokrat povezane s kriminalom, saj se žrtve storilcev (in še bolj okoliščin) niso upale prijaviti. Bilo je nekaj sumljivih in previdnih oglasov, ki pa so doživeli pravi bum po letu 1991. Tedaj se je sprožil val oglasnikov, zasebnih stikov in agencij, ki so obljubljale partnerje pa tudi fante na poziv. Še večji pa je bil

val ljudi, ki so mislili, da bodo s čim manj dela čim hitreje čim več zaslužili. Tudi nekaj gejev je skušalo igrati »zvodnike« ter imeti v ponudbi par fantov. Izkazalo se je predvsem, da so njihovi apetiti preveliki, ponudba skromna in skrajno amaterska, ki strank nikakor ni bila sposobna popeljati v radosti gejevskega seksa. Nižja oblika je vselej obstajala na ljubljanski železniški postaji. Popoldne so bili tu dijaki in študentje vozači, ki so na postajnem stranišču nudili kak kratek faf. Zvečer pa pijančki, narkomani, delinkventi, občasni prosti. Kdaj so uradovali tudi v tivolskem parku. Zvečine je šlo za mlade fante, ki so v tem našli način za dodaten zaslužek, velikokrat le za alko, droge in žure, kdaj pa tudi za fante brez doma, ali ki so ušli od doma v veliko mesto, pa si niso našli zaposlitve ali se jim je zdel ta način preživetja najbolj ugoden. Morda kdaj tudi zabaven, razgiban – kdaj pa tudi nevaren, saj tudi vse stranke niso bile povsem prijazne. Pogovarjal sem se s par teh fantov, pa si nekako nisem uspel ustvariti slike o pravih razlogih za njihovo občasno prodajanje. Kdaj sem dobil tudi vtis, da je šlo pri kom za izgovor, da so tako spoznavali druge geje ali sploh seksali, saj se jim je to zdelo brez takega argumenta nekako napačno, da ne rečem grešno. Kakorkoli, s prihodom interneta je počasi tudi ta scena nekako zamrla, ostali so morda le tisti z dna. Govori se, da obstaja tudi visoka prostitucija, v kar sicer malce dvomim, če pa že, je verjetno precej maloštevilna. Nekaj fantov se oglašuje po različnih oglasih: na gayromeu, ki ga slovenski geji najbolj obiskujejo, najdemo le osem profilov pod escort: stari so med 20 in 30 let, od osmih so očitno redni samo trije, saj ostali po mesec

ne pogledajo sporočil, kar verjetno pomeni, da na njih stranka ne more računati. Samo dva imata telefonski številki. Cene so seveda prenapihnjene, še zlasti, če si predstavljam ponudbo. Ko sem po različnih poteh skušal priti do fanta za denar, ki bi mi ustrezal, sem prišel do naslednjih zaključkov: v glavnem gre za amaterje, tudi popolne seksualne analfabete; fantje bi radi ogromno zaslužili za nič; nimajo občutka, da opravljajo uslužno dejavnost; dovzetnejši so tisti neslovenskih korenin; mnogokrat precenjujejo svojo zunanost, saj bi človek nekaterim plačal, da se nikoli več ne prikažejo; večinoma so pasivni, čeprav trdijo ravno nasprotno; ležejo kot hlod na trebuh, čakajo na konec in za to svojo umetnost ljubljenja bi si želeli sto evrov; in seveda, tako kot večina gejev in MSM, so nabiti s frustracijami in z motnjami. Sama ponudba, tudi število, daje vedeti, da imamo pri nas nerazvito prostitucijo. Tega ne bi povezoval samo z majhnostjo, saj ima, recimo, štirikrat manjša Malta na romeu devet *prodajalk vijolic*, kot so nekaj rekli, da ne omenjam čisto majhnega Luxemburga z enaintridesetimi. Sosednja Hrvaška jih ima recimo 54, Češka pa kar 168. Raje bi to povezoval s seksualno zavrstostjo, ki jo opažam tudi v vsakdanjem glbt-svetu. Zdi se, da se bodo geji prej poročali in posvajali otroke, kot pa razrešili svoje seksualne probleme. Kar pa se tiče prodaje, bo morda prijetneje ali celo ceneje skočiti čez mejo; realne cene se gibljejo okoli 20 evrov za faf in 50 evrov za fuk. Če pogledam z vidika zaposlenega, ki dela 40 ur na teden, je tudi to veliko (pa še neobdavčeno). ❀ Brane Mozetič

Lambda

GLBT knjižna zbirka Lambda
vse od 1990 – in že skoraj 100 naslovov

Dennis Cooper
Moja strgana nit

Maria-Mercè Marçal
Pasijon po Renée Vivien

Mario Wirz
Pozno je, ne morem dihati

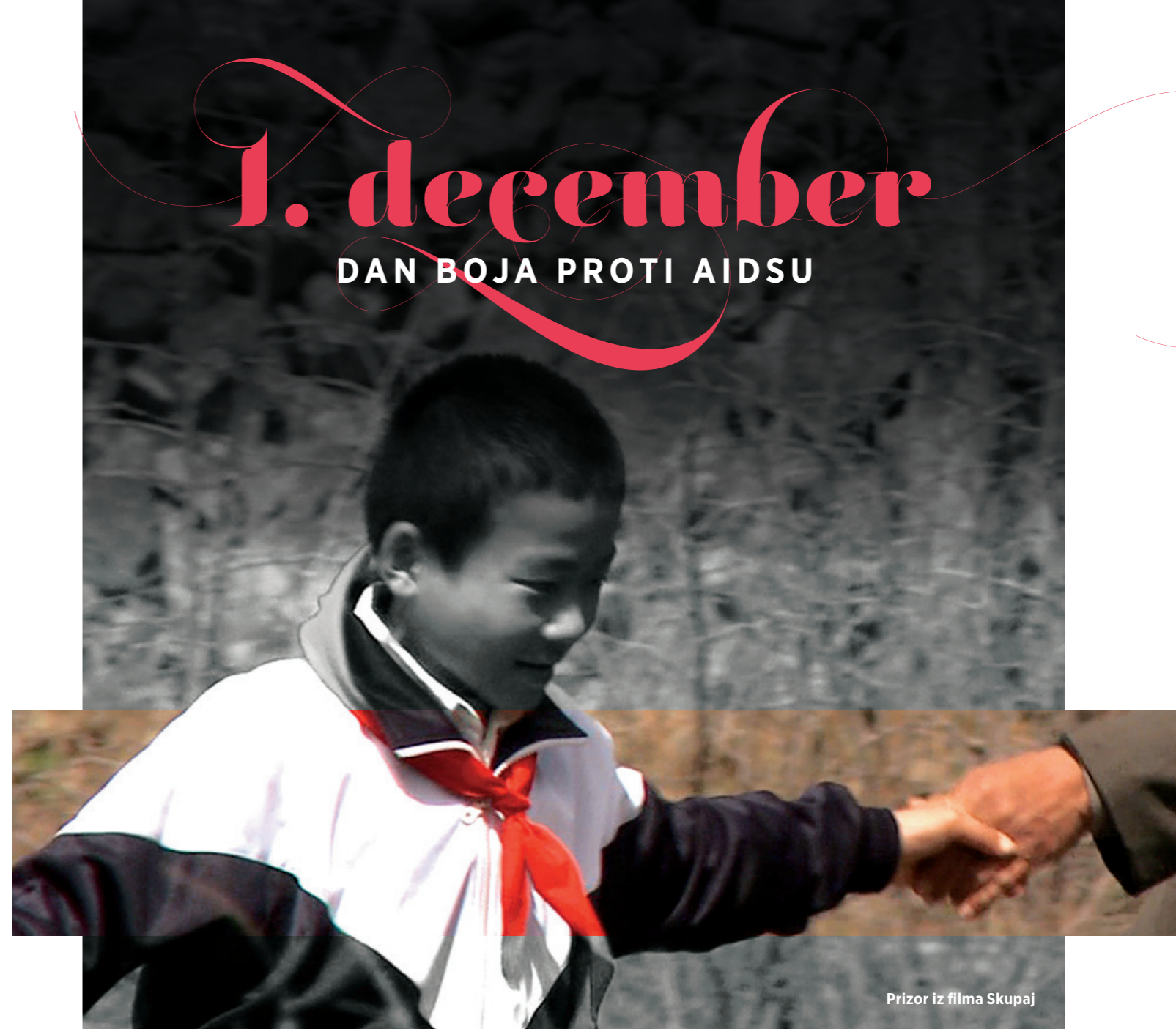
Rachid O
Očarani otrok

Christopher Whyte
Gejevski Dekameron

Jukio Mišima
Prepovedane barve

Brane Mozetič
Mesta kraji ure

četrtek, 15. 12. ob 20.00 v Galeriji Škuc:
predstavitve, razprodaja, specialni gost Christopher Whyte!

Prizor iz filma Skupaj

10

gay friendly café

open

Cafe Open, Hrenova 19, Ljubljana
www.open.si

PREFESTIVALSKO OGREVAJJE

četrtek, 24. 11. ob 20.00

Chaz

(Becoming Chaz) dokumentarni, ZDA, 2010, 85',
dvd, angl.

OBFESTIVALSKI POGOVOR

tokrek, 29. 11. ob 20.00

**pogovor z Mamele Nyamzo o
ženski v Južni Afriki**

Organizator festivala in založnik filmskega kataloga
Društvo ŠKUC, Metelkova 6, Ljubljana
tel. 01 4327 368
fax. 01 2329 185
www.skuc.org

Soorganizatorji:
Slovenska kinoteka, Gimnazija Ptuj, CID,
Kino Metropol, DIH, DPZN

Selekcija in organizacija
Aleš Zobec, Brane Mozetič, Luka Pieri,
Rosana Sancin, Suzana Tratnik

Posebna zahvala
Jasmina Kožar, Zala Hriberšek, Aleš Pečnik,
Matjaž Končina, Barbara Rajgelj, Andrej Uzar,
Jernej Škof in mnogi drugi.

Medijska podpora
Narobe (www.narobe.si), Radio Študent

Podatki in vsebine filmov
Luka Pieri in Suzana Tratnik

Oblikovanje plakata in filmskega kataloga
Hand Bag

Tisk
Littera picta

Festival je bil prvič organiziran leta
1984 v okviru festivala Magnus in
velja za najstarejši festival gejevskega
in lezbičnega filma v Evropi.

Informacije
Društvo Škuc, Metelkova 6, Ljubljana,
tel. 01 4303 530
Slovenska kinoteka, Miklošičeva 28, Ljubljana,
tel. 01 4342 520

www.ljudmila.org/siqrd/fglf

27. FESTIVAL GÉJEVSKEGA IN LEZBIČNEGA FILMA **POTREBUJE TVOJO POMOČ!**

Država nam je prepolovila sredstva,
filme pa je treba plačati!

Hvala

Svoj prispevek lahko nakažeš na

Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
račun: SI56 02083-0017013681
sklic: 00-703
namen: prispevek FGLF

Živel FGLF!

STOP AIDS

**STOP AIDS SLOVENIJA
SVETUJE:
UPORABI KONDOM!**

Če bi rad izvedel za svoj HIV status,
se lahko anonimno in brezplačno testiraš
vsak ponedeljek, med 12. in 14. uro,
na Infekcijski kliniki v Ljubljani.

Zgodnje odkritje okuženosti
je največji garant za uspešno zdravljenje.

Festival so podprli:

kino
teka

metropol

DIH DRUŠTVO
LISOB
HOMOSEKSUALN

SLOVENSKI
FILMSKI
CENTER
JAVNA
AGENCIJA
SLOVENIAN
FILM
CENTRE

DPZM
AAPM

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ZDRAVJE

Switzerland.

BRITISH
COUNCIL

GOETHE
INSTITUT

42

EMBASSY OF DENMARK

EMBAJADA
DE ESPAÑA
EN LJUBLJANA
aacid

ŠKUC
MAGNUS

gay friendly café
open

MESTNA OBČINA KOPER
COMUNE CITTA' DI CAPODISTRIA

WAT
tam

DHL

arobe

open

tiffany

cityHOTEL
LJUBLJANA

RADIO
STUDENT
FM89.3

AsGofatj4

MONOKEJ

MONOKEJ

K4

K4 ROZA
Gay and Lesbian Club

Elizabeth Taylor
(1932–2011)